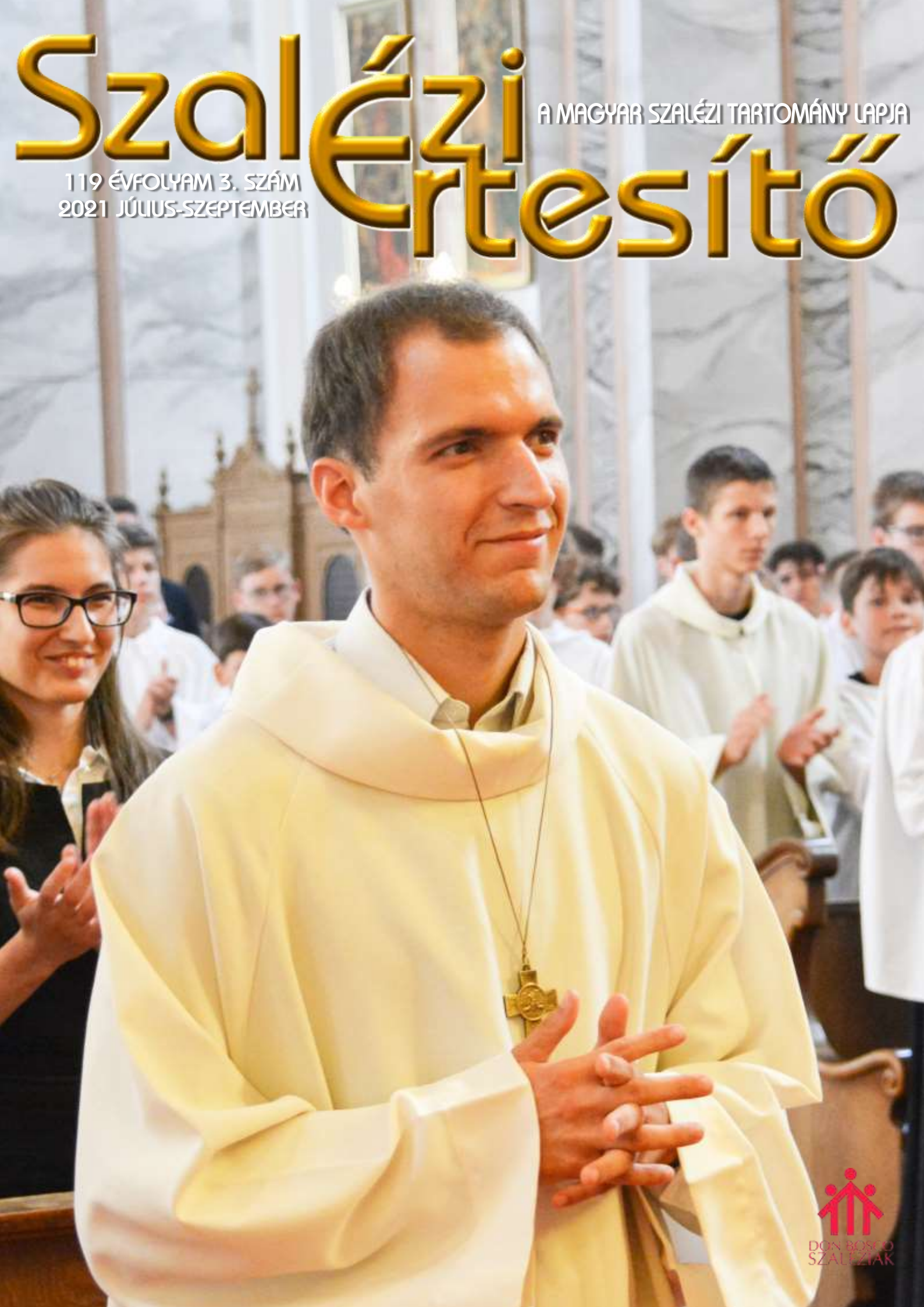

Szalézi értesítő

A MAGYAR SZALÉZI TARTOMÁNY LAPJA

119 ÉVFOLYAM 3. SZÁM
2021 JÚLIUS-SZEPTEMBER

Lengyel Erzsébet SC

„Legyél olyan, mint Don Bosco, ennél több nem kell”

Kármelhegyi Boldogasszony napján, július 16-án Tóth Péter szalézi szerzetesnövendék szerzetesi örökfogadalmat tett a nyergesújfalui Szent Mihály-templomban. Az ünnepi szentmisén mintegy száz ministráns is részt vett, akik a pélišföldszentkereszt szalézi ministránstáborból érkeztek az ünnepi szentmisére, melynek főcelebránsa Andrásfalvy János tartományfőnök atya volt.

„Legyél te is Istené, a szalézi közössége és a rád bízottaké, mint Don Bosco. Ennél több nem kell. Megelégszünk ennyivel” – mondta a szertartás kezdetén a tartományfőnök, majd Szent II. János Pál pápa szavait idézte a *Vita Consecrata* (A megszentelt életéről) apostoli buzdításból, mely szerint van egy első Istennek szenteltség, a keresztség, a második pedig az örökfogadalommal való elköteleződés.

„E második Istennek szenteltségnek mégis vannak sajátos vonásai az elsőhöz mérten, mert nem szükségszerűen következik belőle. Valójában ugyanis mindaz, aki Krisztusban új életre támadt, arra hivatott, hogy a Lélek ajándékából származó erővel valósítsa meg az életállapotának megfelelő tisztaságot, az Isten és az Egyház iránti engedelmességet, valamint az értelmes függetlenséget az anyagi javaktól, hiszen valamennyien életszentségre – a szeretet tökéletességére – kaptak meghívást. A keresztséghez azonban önmagában és természete szerint nem kapcsolódik a cölibátusra vagy a szüzességre szóló meghívás, sem a javak birtoklásáról való lemondás, sem az előljáró iránti engedelmesség az evangéliumi tanácsok sajátos módján. Ezért e tanácsok vállalása különleges, nem mindenkinek szóló isteni ajándékot tételez föl, amint ezt Jézus az önként vállalt cölibátus esetében ki is emelte (vö. Mt 19,10–12).”

„Egy különleges, személyre szóló, nem mindennapi isteni ajándékban részesültél” – mondta az előljáró, aki hangsúlyozta, nagyon nagy ajándékról van szó; a hivatásokat nagyon meg kell becsülnünk, és hálát kell adnunk értük.

Don Bosco azt mondta, hogy ha a testvéri szeretet olyan, amilyennek lennie kell, akkor egynek a java, mindenkinek a java, egynek a baja, mindenkinek a baja. A Covid-járvány idején megtapasztaltuk, hogy egynek a baja hamarosan mindenkinek a baja lett, de aztán azt is megtapasztaltuk, hogy végül – hála Istennek – az egészségesek tudták szolgálni a többiekét, és ez az időszak is a közösség épülésére vált.”

Andrásfalvy János végül a családhoz fordulva kiemelte, a papi, szerzetesi hivatásokhoz mindig szükség van a keresztény édesanyára, a keresztény család támogatására. Megköszönte a szülők bőséges tanúságtételét, hiszen nem Péter az egyetlen a Tóth családban nevelkedő hét gyermek közül, aki a szerzetesi életet választotta: nővére, Krisztina Teréz a Szent Ferenc Kisnővérei közösség tagja, öccse, Domonkos pedig ugyancsak a nyomdokai-ban jár, és szintén szalézi szerzetesi életre készül. Visszaemlékezett, hogy amikor ő szerzetes lett, mennyire aggódtak a szülei, de az akkori tartományfőnök, Havasi József megnyugtatta őket: Don Bosco azt mondta, ha valaki elmegy szerzetesnek, akkor a helyét Jézus veszi át a családban.

Kedves Olvasók, kedves Szalézi Család!

A 2021-es strenna témája nyomán: „Íme, újjáteremték mindent” a Szentlélek újjáteremtő erejét kértük néhány hónappal ezelőtt erre a nyárra. Hálával telt a szívünk ezért a szabad nyárért: a Szalézi Értesítő lapjai telis-tele vannak elevenséget sugárzó táborokról szóló beszámolókkal. Ki gondolta volna mindezt még márciusban? Csak álmodni mertük.

Most Don Bosco tizedik rendfőnöki utódja tovább vezeti tekintetünket a 2022-es strenna témájára: „Tegyetek mindent szeretetből, semmit sem kényszerből”. Ez a mondat megemlékezés Szalézi Szent Ferenc halálának négyszázadik évfordulójáról, mivel a téma csakis Szalézi Szent Ferenc lelkesége lehet, hiszen ő volt Don Bosco szalézi lelkeségének forrása. Ez a lelkeség pedig dióhéjban: „Teljesen Istenhez tartozni, teljes mértékben megélni jelenlétünket a világban”, vagy ahogy Don Bosco mondta: „Járjatok két lábbal a földön, de szívetek lakjék az égben”.

Ezért tehát nagy fába vágtuk a fejszénket: nyár elején belevágtunk a Don Bosco Zsebnaptár 2021–2022 készítésébe, ami a szent Szalézi püspök mondása nyomán „Egy csepp méz” lehet a hétköznapokban, és már meg is jelent. A benne lévő játékok ugyan felsős és középiskolás tanulókat szólítanak meg, de mindenki épülhet használata által főleg akkor, hogyha okostelefonjával beolvassa a benne lévő QR kódokat.

Mindeközben az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszusra készültünk, ahol aktívan részt veszünk sokféle rendezvényen. Ennek keretében „Ezerarcú szeretet” kiállítás nyílt (Katolikus Karitás kiállítása szaléziak bekapcsolódásával), ami 2021. augusztus 3. és szeptember 19. között tekinthető meg a Pesti

Vigadóban (1051 Budapest, Vigadó tér 2.) naponta 10-től 19 óráig.

Intézményeinkbe a Családi Életre Nevelés (CSÉN) több évtizedes tapasztalattal rendelkező kurzusát vezetjük be. A rendfőnök atya külön fölhívta a figyelmünket a Don Bosco Global Youth Film Festivalra, vagyis a Don Bosco Ifjúsági Világfilmfesztiválra, ami november 18–19. között lesz, legalábbis online formában.

Ezen a nyáron a kazincbarcikai új közösségi ház (tanoda, szocialis blokk, rendház, plébánia) átadása után nem sokkal bekapcsolódtunk a Felzárkózó Települések (FETE) programba: Balajt falu után Sajókaza faluval is. Ezt az átfogó programot a magyar kormány indította 2019 februárjában a háromezres leghátrányosabb helyzetű település felzárkóztatására. Munkatársainkkal ebben vállalunk komoly szerepet. A Máltai Szeretetszolgálat fő megvalósító szervezet egyik partnereként a Don Bosco Szalézi Társaságával beálltunk a megvalósítók közé. A Felzárkózó Települések nevű program a gyermekekre fókuszál, elsősorban arra teremt esélyt, hogy ők már ne szükség-szerűen örökljék szüleik mélyszegénysorsát, hanem legyen lehetőségük más életet élni.

Kedves Olvasók! Imádkozzunk egymásért és kapcsolódjunk be a sokrétű szalézi művekbe, ahol tehetjük.

Törekedjünk arra, hogy egyre jobban szeretetből cselekedjünk!

Budapest, 2021. augusztus 22.

P. Andrásfalvy János SDB,
tartományfőnök

Kinevezések, változások

A Szent Istvánról elnevezett Magyar Szalézi Tartományban 2021-ben végbemenő változások:

Helyezések

Miután mérlegeltük, megbeszéltük a tartományi tanácsban a megfelelő döntéseket, valamint egyeztettem az érintettekkel a következő kinevezéseket teszem meg:

Szombathely: 2021. augusztus 1-jei hatállyal kinevezem Pham Quoc Thai Hung Domonkos atyát a szombathelyi rendház ekonómusának.

Miután Berkecz Szabolcs kispap rendtársunk befejezte az UPS-on filozófiai tanulmányait, a szombathelyi rendházba helyezem tirocíniumra. Ez érvényes 2021. június 20-tól, ill. amikor hazajön Magyarországra.

Óbuda: Miután Tóth Domonkos kispap rendtársunk befejezte az UPS-on filozófiai tanulmányait, az óbudai rendházba helyezem tirocíniumra. Ez érvényes 2021. június 20-tól, ill. amikor hazajön Magyarországra.

Kazincbarcika: Mbanu Dávid kispap rendtársunkat Óbudáról a kazincbarcikai rendházba helyezem. Dávid kiváló eredménnyel befejezte magyar nyelvi tanulmányait Óbudán. Teológiai tanulmányait az Egri Hittudományi Főiskolára bejárva fogja megkezdeni, miközben ismerkedik, és besegít a kazincbarcikai lelképásztori munkába. Ez érvényes 2021. augusztus 1-től.

Kinevezések

Kazincbarcika: 2021. augusztus 1-jei hatállyal visszavonom Kővári László Károly atya Don Bosco Iskola igazgatóhelyettesi kinevezését, és kinevezem őt a Don Bosco Iskola lelkészévé, emellett a Szalézi Művek Kft. lelkészévé. Kirner Zoltán atyát kinevezem a Don Bosco Iskola nevelési igazgatóhelyettesévé. Köszönöm László Károly atya eddigi áldozatos tevékenységét igazgatóhelyettesként, és kívánom, hogy lelkészként papi szolgálatát minél teljesebben tudja gyakorolni.

Tartományi kinevezés: Szeptember 1-jei kezdéssel kinevezem tartományi formációs felelősnek Gnana Pragasa De Rossi Raja atyát.

Az Úr áldását kívánom új feladatköréhez!

A Szalézi Értesítő következő száma decemberben jelenik meg.

Aki az életét adta

„... amikor látta, hogy nem tudja megakadályozni, szorosan átölelte, miközben ezt mondta neki: »Inkább meghalok, de nem engedlek be a templomba!« Így a fiatal és a kamikaze együtt haltak meg.”

Kedves Olvasók!

Szeretek olyan élettörténetekről mesélni, amelyek nagyon megérintették a szívemet, ezért most, az új iskolai év kezdetén, amikor annyi terv, álom, lehetőség áll előttünk, egy fiatalember történetét fogom elmesélni nektek, aki olyan volt, mint bármelyik másik fiatal a házainkban, önkéntes segítők vagy animátorok, akik szeretnek élni, pont úgy, ahogy kortársaik.

Ez a fiatal, akiről most szólni fogok szalézi diák volt Pakisztánban, és „egyszerűen” mártírként feláldozta magát azért, hogy életet mentsen. Mert a fiatalok mindenre képesek, a legnagyobb hőstettekre is.

Akash Bashir története

Akash Bashir élete meglepően hétköznapi volt. Mély és őszinte hitű katolikus ifjú szalézi növendék, egy egyszerű családból. Pakisztánban, Lahor városában, Juhanabad keresztény negyedében tanult egy szalézi iskolában.

Akash Bashir úgy élte az életét, mint bármelyik másik korabeli fiatal a világon: család, barátok, sulis, munka, sport, imádság. Persze egy olyan országban, mint Pakisztán, ahol a konzervatív muzulmán hit az irányadó, katolikus fiatalnak lenni nem kis dolog. Ott a hit nemcsak családi hagyomány vagy egy címke, hanem az identitás része.

Egyszerű, de fontos vezérfonalat jelentett az életében a „szolgálat”. Akash életének minden pillanata a szolgálat jegyében telt, és úgy halt meg, hogy a közösségét szolgálta, az életét adta értük.

2015. március 15-e volt, a Szent János-templomban épp misét celebráltak. A bejáratnál önkéntes fiatalok álltak őrt, közöttük Akash Bashir is. Azon a napon azonban történt valami szokatlan. Akash észrevette, hogy egy ember, aki épp be akart menni a templomba, a ruhája alatt robbanószeret viselt. Megpróbálta feltartóztatni, beszélt hozzá, megakadályozta, hogy tovább menjen, és amikor látta, hogy nem tudja megakadályozni, szorosan átölelte, miközben ezt mondta neki: „Inkább meghalok, de nem engedlek be a templomba!” Így a fiatal és a kamikaze együtt haltak meg. A mi Akashunk felajánlotta életét, és megmentette százakat: lányok, fiúk, anyák, apák voltak a templomban imádkozni akkor.

Akash 20 éves volt.

Ez az eset mélyen megérintett minket, szaléziakat és az egész Szalézi Családot. Emlékét őriznünk kell. Az ő egyszerű és hét-

köznapi élete kétségkívül példaértékű Lahor, Pakisztán és a Szalézi Család fiataljai számára.

Édesanyja azt mondta: „Akash a szívem egy része volt. De a boldogságunk nagyobb a fájdalomunknál, mert nem kábítószer függőség miatt halt meg vagy balesetben. Egy egyszerű fiú volt, aki az Úr útján halt meg, és megmentette az atyát és a híveket. Akash már a mi szentünk.”

Most Akash öccse, Arsalan az, aki besegít a templom őrzésébe. „Nem tiltottuk meg neki, mert nem akarjuk meggátolni a gyermekeinket, hogy szolgálják az Egyházat” – mondta az édesanya.

Napjaink ifjú mártírai

„Aki meg akarja találni életét, elveszíti; aki azonban elveszíti értem életét, az megtalálja” – mondta Jézus. Akash Bashir erre az élő példa. Az életszentség példája minden keresztény számára, a világ minden keresztény fiatalja számára. Szentnek lenni ma is lehetséges! És ez kétségkívül a szalézi nevelési módszer legnyilvánvalóbb karizmatikus jele. Intézményeink minden diákja tudja, ahhoz, hogy elérjük a szentséget meg kell találni a boldogságot, úgy, hogy mélyen szeretjük Istent és a számunkra kedves embereket; gondoskodunk és törődünk azokkal, akiket épphogy ismerünk; hétköznapi kötelességeinket felelősségteljesen elvégezzük, szolgálunk és imádkozunk.

De különösen Akash jelképezi a pakisztáni keresztény fiatalokat, a vallási kisebbségeket. Akash Bashir a zászló, a jel, a hangja azoknak a keresztényeknek, akiket megtámadnak, üldöznek, megaláznak és megkínóznak a nem keresztény országokban. Akash a hangja annak a sok bátor fiatalnak, akik az életüket adják a hitükért, olyan nehézségek ellenére, mint a sze-

génység, a vallási szélsőségek, az érdektelenség, a társadalmi egyenlőtlenségek és a diszkrimináció.

A többi szenttel és boldoggal együtt, mint Savio Szent Domonkos (+1857), Goretti Szent Mária (+1902), Boldog Pier Giorgio Frassati (+1925), az ifjú szent, José Sanchez del Rio (+1928) vagy a nemrégiben boldoggá avatott Carlo Acutis (+2006).

Akash élete a mai Katolikus Egyház számára egy olyan tanúságtétel, amely az első keresztény közösségeket idézi meg, amelyeknek Jézus hitével ellenkező kultúrában kellett létezniük. Az Apostolok Cselekedeteiben szereplő közösségek is kisebbségben voltak, de a hitük végtelen volt Istenben. Ennek a

csupán 20 éves pakisztáni fiatalnak élete és mártírhalála az isteni Szentlélek élő és mindenhol jelenlévő hatalmát mutatja meg nekünk, aki él, jelen van mindenhol, az egyszerű, üldözött helyeken is, a fiatalokban is, Isten kicsinyeiben is.

Akash Bashir, a mi szalézi *voltnövendékünk* Pakisztánból tanúskodik a megelőző módszerünkről is, példa fiataljaink részére, és áldás vallási kisebbségeink számára.

Kívánom, hogy mindnyájak számára csodálatosan kezdődjön ez a tanév, és áldásom küldöm családjaitok, közösségeitek és iskolátok számára.

Fordította: Szabó Judit

Don Bosco Zsebnaptár
Németh Ádám SC

„Egy csepp mézzel...” Szalézi Szent Ferenc éve a családiasság jegyében

A 2021/22-es nevelési évre az „Egy csepp mézzel...” Szalézi Szent Ferenc éve a családiasság jegyében mottót ajánlja intézményei figyelmébe a Szalézi Intézmény Fenntartó. Szalézi Szent Ferenc ugyanis épp 400 éve költözött a mennyországba; a névadó szent jubileumát pedig szerte a szalézi világban ünneplik.

A szalézi nevelési-oktatási intézmények feladata, hogy nevelési évük rendes programjaival találékonyan körüljárják a fenti mottót. Ez lelki-pasztorációs téren éppúgy gyümölcsökkel kecsegtet, mint a nevelés terén.

A mottóhoz a fiatalok a szaléziaktól is kapnak egy praktikus, lelki vonalvezetőt, a Don Bosco Zsebnaptárt, mely inspiráló tartalmakkal kíséri végig annak a fiatalnak a tanévét, aki ezt a szaléziaktól szívesen fogadja.

A zsebnaptár egyik innovációja, hogy a benne található QR kódokból kiindulva értékes tartalmak érhetők el. Az egyházi ünnepek és a tanév eseményei mellett szalézi ifjúsági programok is megtalálhatók benne. Igazi különlegessége, hogy mindazoknak, akik érdeklődnek a szaléziak vagy a szalézi lelkiség iránt, a lelki vezetés egy izgalmas, tanéven átívelő formáját is felkínálja.

A Don Bosco Zsebnaptár tartalmaz egy fiataloknak szóló vetélkedőt, egy szalézi kihívássorozatot is. A Don Bosco Zsebnaptár Játékokra felső tagozatos és középiskolás/OKJ/egyetemista fiatalok nevezhetnek 3–5 fős csoportokban, vagy egyé-

nileg – nem csak a szalézi iskolákból.

A játék kilenc fordulón át, a tanév majd minden hónapjában egy különleges, szalézi kihívást állít a fiatalok elé. Egyik fordulóban alkotni kell, a másokban viccelni, de lesz olyan is, ami egy még meg nem született könyv borítójával kapcsolatos.

Az érdeklődőknek fontos tudni, hogy egy

forduló a Don Bosco Zsebnaptárban jelzett dátumon nyílik meg a versenyzők előtt, és csak néhány napig lesz aktív, amikor pontokkal honorálják a válaszokat. A nevezéseket egyéni, csoportos, felső tagozatos és középiskolás/OKJ/egyetem kategóriában tehetik meg a versenyzők, értékes nyeremények reményében, melyeket a kategóriák első három helyezettjei kapnak.

A fordulókat a Szalézi Család ágai és szervezetei alkották meg – garantálva a sokszínűséget és a szaléziságot. Biztatjuk a kedves Olvasót, hogy értesítse a környezetében lévő felső tagozatos és középiskolás fiatalokat a lehetőségről. A segítségetekkel megszólítva a fiatalokat, bízhatunk benne, hogy a zsebnaptár és a játék úgy járul hozzá a tanévhez, hogy arra Szalézi Szent Ferenc és Don Bosco is mosolyogva bólint... ☺

Paolo Albera emlékévé 2021–2022

Paolo Albera, a „második”

Michele Rua halála után, 1910. augusztus 16-án a szent jóslat szerint, amelyet csak Filippo Rinaldi ismert, Paolo Alberát megválasztották rendfőnöknek, így ő lett Don Bosco második utóda a szalézi rend élén.

1910

17. állomás: Rendfőnök

Paolo Albera annyira megbecsült volt, hogy teljesen természetesnek tűnt, hogy 1910. augusztus 16-án a 11. Egyetemes Káptalanon már az első szavazáson nagy többséggel megválasztották rendfőnöknek. Elérkezett az a pillanat, amelyet soha nem kívánt, és ha tehetne volna, szívesen el is került volna. Taps kíséretében mindenki felállt, hogy tisztelegjenek Don Bosco második utódja előtt, miközben az újonnan megválasztott előjáró sírva fakadt... Nem tartotta magát alkalmasnak. Aznap este ezt írta a naplójába: „Ez egy nagyon boldogtalan nap számomra. Ők engem Szalézi Szent Ferenc Társaságának főelőjárójává választottak. Micsoda felelősség ez! ... Sokat sírtam, különösen Don Bosco sírja előtt. ”

Amint megválasztották, Albera Don Bosco sírjához sietett: „Felróttam neki [Don Boscónak], hogy hagyta a szalézi hajó

kormányát ilyen szegény kezekbe kerülni. Kiöntöttem neki aggodalmaimat, félelmeimet, rendkívüli gyengeségemet, inkább könnyekkel, mint szavakkal, és mivel az én ingadozó vállamra tették azt a nagyon nehéz keresztet, amelyet cipelnem kellett, nagy hévvel imádkoztam hozzá, hogy segítsen nekem. Amikor felálltam a megszentelt sír előtt Valsalicében, ha nem is teljesen nyugodtam meg, de legalább kevésbé voltam bizalmatlan és lemondó. Magától értetődik, hogy megígértem Don Boscónak és Don Ruának, hogy nem kímélek senkit és semmit annak érdekében, hogy megőrizzük szerény kongregációinkban azt a szellemet és hagyományokat, amelyeket tőlük tanultunk.”

A szaléziaknak írt első körlevelében is leírta ezt: „Amint megengedték, rohantam, hogy tiszteletreméltó Atyánk lába elé vessem magam. Erősen panaszkodtam neki, hogy hagyta, hogy a szalézi hajó kormánya ilyen nyomorult kezekbe kerüljön.”

A 11. Egyetemes Káptalannal rendfőnökké választása után

1911–1915

18–19. állomás: Kánoni látogatások

Az Egyetemes Káptalan után Don Albera megkezdte szolgálatát a kongregáció valódi animálásán, követve a Don Rua által bevezetett kormányzási modellt, és fokozatosan tökéletesítve azt különböző szempontok szerint. Hivatali idejének első része volt a legdinamikusabb, számos utazás, találkozó és eseményeken való részvétel jellemezte.

Kánoni látogatásai:

1911: olaszországi házak, Spanyolország, Lengyelország, Ausztria, Szlovénia

Huesca, Spanyolország

A Segítő Szűz Mária-szentély alapkövetétele Becchiben

A szalézi voltnövendékek első nemzetközi kongresszusán

1912: Franciaország, Anglia, Belgium, olaszországi házak

1913: olaszországi házak és Spanyolország

1914: olaszországi házak és Málta

1915: olaszországi házak

Az első világháború idején Don Albera felfüggesztette kánoni látogatásait.

20. állomás: Castelnovo d'Asti

1918-ban megkezdtek a Segítő Szűz Mária-szentély építését Becchiben, Don Bosco szülőhelyén.

1919-ben és 1920-ban az olaszországi házakat látogatta.

1921: olaszországi házak, Franciaország, Svájc.

1911–1920

21. állomás: Kongresszusok

Akkoriban a kongresszusok nagyon divatosak voltak és Don Albera a kongregáció lelki igazgatójaként és rendfőnökként is az egyik leglelkesebb támogatójuk volt. Ezeknek az összejöveleknél az volt a célja, hogy új ötleteket generáljanak, és konkrét cselekvést ösztönözzenek olyan kulcsfontosságú témákban, mint az oratórium és a katekézis, vagy hogy megerősítsék a szalézi munkatársak és a voltnövendékek egyesületeinek egységét.

V. Kongresszus, 1911. május 17–18.

„Ünnepi oratóriumok és katolikus iskolák”

1911. szeptember 8–10.: A Szalézi Voltnövendékek Első Nemzetközi Kongresszusa

1911. november 23–25. : Segítő Szűz Mária Leányai Voltnövendékeinek Első Kongresszusa

1914. március 14–15.: A szalézi munkatársak küldötteinek konferenciája

1920. május 20–23.: Szalézi Munkatársak VIII. Nemzetközi Kongresszusa, Szalézi Voltnövendékek Második Nemzetközi Kongresszusa és a Segítő Szűz Mária Leányai Voltnövendékeinek Második Nemzetközi Kongresszusa.

Ezt a három kongresszust egyszerre tartották Don Bosco torinói emlékműve felavatási ünnepsége részeként, amelyet a voltnövendékek adományoztak. Don Albera örömmel látta, hogy a volt szalézi növendékek jóvoltából Valdoccóban monumentális emlékművet állítottak Don Boscónak.

1915–1918

22. állomás: Albera és Cagliari

Paolo Albera kapcsolata Cagliari püspökkel, Dél-Amerika misszionáriusával, az első szalézi püspökkel és bíborossal mindig erős és szívélyes volt.

Don Albera lelki naplójából:

1915. december:

„Rómába készülök, ahol találkozom Cagliari bíborossal, aki e hónap hatodikán megkapja a bibort. Jelenleg még a tengeren van. Beleborzongok, ha eszembe jut minden veszély, aminek ki lesz téve ezen az úton. Szűz Mária, mentsd meg a fiadat.”

A Szalézi Család 1918. augusztus 2-án ünnepelte a rendfőnök, Paolo Albera aranyismisjét. Don Albera egyesíteni kívánta a maga ünnepét a kegytemplom felszentelésének jubileumával, ezért augusztus 2. helyett június 9-én kívánta aranyismisjét be-

Giovanni Cagliari, Pietro Ricaldone és Paolo Albera a rendfőnök pappá szentelésének 50. évfordulóján 1918-ban

mutatni. A Segítő Szűz Mária-templom a mennyország előcsarnokának látszott aznap. A galambösz főpap kézvezetője Cagliari bíboros volt.

1914–1918

23–24. állomás: A nagy háború

Don Albera rendfőnökségének negyedik évében zúdult rá Európára a világháború, s ez négy évre gúzsba kötött minden kultúrát. 1914–18 között Európának jóformán minden nemzetéből számos szalézi állott fegyverben. 1916 márciusától 1916 decemberéig Don Albera minden hónapban minden egyes katonaszkodó szalézinak körlevelet küldött atyai intelmei és családi vonatkozású tudósítások közlésére. Ezek, és egyéb atyai levelei a szalézi aszketikus irodalom gyöngyszemeit képezik, soha nem veszítik el értéküket.

1914-től kezdve mintegy 1500 szalézi szerzetes és novícius – a rend majdnem fele – közvetlenül részt vett az I. világháborúban. Mivel a szaléziak olyan sok országból érkeztek, gyakran a konfliktus ellentétes oldalain találták magukat.

A háború végén a szaléziak között 144 tiszt, 55 katonai lelkész, 44 kitüntetett, 66 sebesült és 70 halott volt.

„Megdöbrentő a száma azoknak a szeretett rendtársaknak – köztük sok fiatal pap is –, akik kénytelenek lemondani a szerzetesi habitusról és felvenni a katonai egyenruhát. Le kell tenniük szeretett könyveiket, hogy kézbe vehessék a kardot és a puskát. Kirángatják őket békés diákközösségeikből és szakiskolaikból, hogy laktanyákban és lövészárkokban éljenek, míg néhányan ápolóként a betegeket és a sebesülteket gondozták. Nem kevesen a frontvonalon találják magukat. Néhányan már meghaltak, mások rettenetesen leharcolva térnek vissza ”

(P. ALBERA, Lettere circolari ai Salesiani, 182)

Paolo Albera 32 körlevelet küldött a szalézi katonáknak 1916. március 19. és 1918. december 24. között.

„Az oktatás szent és méltó csatáiban fáradhatatlanok voltatok, és mennyei érdemek gazdag termését szereztétek magatoknak, még akkor is, amikor szellemi és erkölcsi energiátok első gyümölcseivel gazdagítottátok a hazát. Most a hazátok megkövetelte a fizikai energiátokat is, és ti határozottan válaszoltatok. Állandó vidámsággal, készségesen elfogadtatok minden áldozatot...

... Ragyogjon lelketek jósága és szelídsége minden cselekedeteken. Ennek állandónak kell lennie; benne formálódtatok, és benne ki kell tartanotok. Ez az a tulajdonság, ami megkülönböztet benneteket, mint Don Bosco fiait...

... Mindig álljatok készen arra, hogy szolgálatot tegyetek bajtársaitoknak; elsőként segítsetek nekik bármilyen szükség esetén. Ismerjék fel a jótékonyság égő lángját, amely szívetekben ragyog azáltal, ha azonnal elvállaltok minden jócselekedetet. Lehetőségekből, hogy jót tegyetek, nem lesz hiány. Ne hagyjatok ki egyet sem; ragadjátok meg mindet. Ezek garantálják a mennyei áldást és testvéreitek szeretetét. Legyenek a jó példa ragyogó jelzőfényei... ”

(Garneri, Vita di Paolo Albera.)

Folytatjuk...

1916-ban Don Albera lelkigyakorlatokat szervezett a rendtársai számára, akik leszereltek a katonaságból

Mindig tekintünk az égre, mert a célunk ott van

Van, aki már fiatal korában tűzoltó, katona vagy vadakat terelő juhász szeretne lenni. Van olyan, aki annyira szeretne pap lenni, hogy otthon a testvéreivel szentmisét játszik. Tóth Péter szalézi szerzetes mindig is pap szeretett volna lenni, de egy váratlan utazás alkalmával eldöntötte, hogy ő szalézi pap lesz. Családjában már kiskora óta megtapasztalata a közösség örömét, melyet most már örökfogadalmas szerzetesként még több fiatallal élhet meg, úgy, ahogy Don Bosco atyánk a szaléziakat megálmodta.

Hogyan telik a 2021-es nyár?

Szerintem ez az első nyári hét, hogy nincs semmi esemény, program. Vagyis ez nem egészen igaz, mert előkészítő hét van itt Óbudán, de azon kívül itthon vagyok, ami június óta ritkaságnak számít. Rengeteg tábor volt az idei nyáron, de mind nagyon szuper volt. A felkészülési héttel kezdődött Nyergesújfalun, ahol előkészítettük a kéthetes nyári oratóriumot. Ezt követte egy lelkigyakorlat az örökfogadalom előtt. Utána következett Péliföldszentkereszten a BoscoFeszt, majd a STÉG fesztivál. Sikertől néhány napot a családommal is nyaralni a Balatonon. Egy napra eljutottam a bagi nyári oratóriumba is, meglátogattam a tanyatáborot, ezt követte szintén Péliföldszentkereszten a Szalézi Zenetábor. A nyár a Zafféry Károly Szalézi Középiskola golyatáborával folytatódik, de még ellátogatok az óbudai nyári oratórium utolsó napjára.

Mesélted, hogy sikerült eljutnod a családdal is egy kis pihenésre. Meséld, honnan érkezel, mit hozol otthonról?

Először is nagyon hálás vagyok a családomért. Apukám sokszor meséli új ismerősöknek, hogy a mi családukban hét gyermek van és két szülő, ami a mai világban ritkaságszámba megy. Nagyon hálás vagyok, hogy ilyen nagy családban nőhettem fel. Családuk Budapesten, a belvárosban telepedett le, a hétköznapiak soha nem voltak csendesnek mondhatóak, mert mindig sokan voltunk otthon, de én ezért is nagyon hálás vagyok, mert a közösségi életet már otthon megtapasztalhattam. Amit mindenképp ki szeretnék emelni, hogy a családuk középpontjában mindig a hit állt és áll a mai napig, ami a szüleim érdeme. A keresztény hagyományok, az egyházi ünnepek megtar-

tása, illetve, a hatalmas összetartás, ami a családomat jellemzi. Most már fizikailag ez nem lehetséges, de amikor tudunk, akkor találunk alkalmat, hogy együtt lehessünk. Ez azért is izgalmas, mert Krisztina nővérem Szent Ferenc Kislányainál ideiglenes fogadalmas szerzetes, Domonkos öcsém pedig szalézi szerzetes, és most egy közösségben vagyunk az óbudai rendházban.

Nagyon szorosan összefonódott a családi életünk és a plébániához való kötődésünk. Édesapám az asszisztencia vezetője volt a Szent Család plébánián, mindenben segített, ami a templomhoz vagy a plébániához kötődött pl.: karácsonyfa állítás vagy akár a fűtésrendszer megszerelése. Édesanyám pedig, mint hitoktató jelen volt a közösség életében, már ovis hittanra is hozzá jártunk. Nagyon sok dolog volt, amit ők vezettek, ez által mi is jelen voltunk a plébánia életében. Természetes volt, hogy együtt vettünk részt a vasárnap reggeli 9-es családi szentmi-

sén, majd kialakult, hogy hétköznapi is eljártunk szentmisékre, amikor tudtunk. A mindennapok részévé vált, hogy a plébánia a második otthonunk volt. A testvéreimmel együtt már nagyon fiatalon, 5-6 éves korunkban ministráltunk, a bábcsoport tagjai voltunk, hittanra jártunk, a karácsonyi betlehemesben közösen szerepeltünk. Rendszeresen jártunk zárándokolni a közösséggel. A Szent Család plébánia vezetője 37 évig Gyulai Oszkár atya volt, ő egy elég meghatározó szerepet töltött be nem csak a mi családuk életében, hanem a környék életében is. Ő, illetve az egész plébániai közösség indította el bennem azt a gondolatot, hogy milyen jó ministrálni, szentmisén részt venni. Sok nehézsége mellett megtanultuk tőle a Mária tiszteletet, a kitaratást a jó mellett. Fiatalabb koromban mindig érkeztek fiatal káplán atyák a plébániára, akik korban közelebb álltak hozzánk, „jófejek” voltak, szívesen mentünk hozzájuk segíteni.

A Tóth család gyermekei közül egyedül te érettségiztél a szentendrei Ferences Gimnáziumban, mindenki más a Szent Gellért Gimnáziumba járt. Hogyan élted meg a középfiskolás éveket?

Összességében nagyon jó élményeim vannak a középfiskoláról, nagyon hálással emlékszem vissza azokra az évekre. Az utolsó két évben nagyon családias lett a hangulat az osztályközösségben. Emlékezetesek maradtak számomra az osztálykirándulások, amikor Pécsre, vagy éppen Assisibe utaztunk. Ami abszolút megfogott, az a ferences közösség volt, ezért is jelentkeztem ebbe az intézménybe, mert a lelkiség nagyon megtetszett. Rengeteg dologban részt vettünk, ami lelkiséghez kapcsolódott pl.: gyalogos zárándoklaton voltunk Szentendréről

Assisibe, majd Rómába, ezt több év alatt, több szakaszban tettük meg. Kárpátaljára jártunk évente többször is cigánymisszióba, ezek mind az iskolai évekhez kapcsolódó szép emlékek számomra.

Hogyan lett belőled ferences diákként szalézi szerzetes? Mikor találkoztál először a szaléziakkal?

Több szálon fut a megismerkedésem a szaléziakkal. Az egyik, hogy édesanyám a Sapientia Hittudományi Főiskolára járt, és az ő csoporttársa volt Paduraru Ági nővér, aki kérte édesanyámat, hogy menjünk segíteni Pesthidegkútra az oratóriumba. Én eleinte nem tudtam menni, nem volt időm, kapacitásom azt is bevállalni, úgy hogy ingáztam Budapest és Szentendre között a középiskola miatt, mellette végeztem a kántorképzőt, egy szóval sok teendőm volt. Azonban akadt egy konkrét lehetőség, amikor Ági nővér meghívott minket, Imre testvéremet és engem egy udinei (Olaszország) animátorképzésre. Pont ráértem, szívesen mentem, olcsó volt... hát miért ne? – gondoltam. Óriási élmény volt számomra az a találkozó! Már előtte is fontolgattam, hogy pap szeretnék lenni, de ott azt határoztam el, hogy szalézi pap leszek. Attól kezdve tudatosan úgy irányítottam a szabadidőmet, hogy szalézi környezetben legyek: mentem a szalézi animátortalálkozókra, részt vettem a péliföldszentkereszti lelki hétvégéken, hivatástisztázó alkalmakat látogattam.

A másik szál, ahogyan megismertem a szaléziakat, már sokkal korábban nyúlik vissza. A szüleim már ismerték a szalézi rendet, hiszen a Szent Család plébánián szolgált Peisch Ferenc atya, aki szalézi szerzetes pap volt, tőle a szüleim rengeteget hallottak a szalézi rendről, Don Boscóról. Amikor Peisch atya Óbudára került, rendszeresen látogattuk őt, de a szalézi közösséghez akkor még nem kapcsolódtunk, csak az atyához. Emlékszem, egyszer 2004-ben meghívott minket egy családi délutánra, egészen pontosan: Savio Nap volt, Savio Szent Domonkos szentté avatásának az 50. évfordulója. Még mindig emlékszem rá, hogy milyen jó hangulat volt, milyen jó szalézinak lenni...

Tehát az udinei találkozón már tudtad, hogy pap szeretnél lenni, ott pedig ki-

kristályosodott, hogy szalézi pap akarsz lenni? Mikor fogalmazódott meg benned a gondolat, hogy pap legyél?

Már egész kiskoromban tudtam, hogy pap szeretnék lenni, testvéreimmel „miséztünk” is, természetes volt, hogy pap leszek. Eleinte egyházmegyés pályára készültem, bár a ferences lelkiség is nagyon vonzott. Gyermekkoromban buszsofőr szerettem volna lenni, de azért, hogy az embereket az autóbusszal tudjam vinni templomba.

Mi volt az udinei találkozón az a momentum, amikor elhatároztad, hogy szalézi szerzetes szeretnél lenni?

A találkozón volt egy lelki est, mely 3+1 részből állt. Kezdődött egy lelkiismeretvizsgálattal, ami felkészített minket a gyónásra, majd a sportpályán szalézi atyák várták a fiatalokat szentgyónásra. A harmadik állomás a templomban egy szentségimádás volt. Amikor mindenki betért a templomba, és a szentséget is visszahelyezték a tabernákulumba, átvoltunk a tornaterembe egy óriási bulira, amit nem úgy kell elképzelni, hogy hajnalig tartott az örvénylés, hanem mint egy szentgyónás utáni ünnep, hálaadás. Ez a kettősség volt, ami nagyon megfogott, hogy örülünk, jól érezzük magunkat azért, mert a Jóisten velünk van.

Hazafelé sajnos egy technikai hiba miatt még Szlovéniában meg kellett állnunk, és 3 órát várakoztunk egy benzinkúton. Szalézi fiatalok révén nem unatkoztunk, elkezdtek táncolni azokat a bansokat, amit ott tanultunk, énekeltünk, majd leültünk egy körbe és megosztottuk egymással, hogy ki mit tapasztalt ezen a találkozón. A beszélgetés végén Csány Marci hozta a gyászhirot, hogy Peisch atya néhány órával korábban visszatért Teremtőjéhez. Volt bennem egy olyan gondolat, hogy ez is egy jel, hogy akkor nekem folytatnom kell azt, amit ő a földön megkezdett, és szalézi szerzetesnek kell lennem. Onnantól kezdve jártam Óbudára hivatástisztázó délutánokra, amit Vitális Gábor atya és Kata nővér vezetett. Tudatosan készültem a szalézi életre.

És hogyan indult el a szalézi életed?

A jelölt idő előtt, 2013-ban végigkísérhettem Don Boscót Magyarországon. Óbudán csatlakoztam bele az ereklyét kísérő csapatba. Nagyon nagy élmény

volt látni az embereket, fiatalokat, időseket, családokat, ahogy a legkülönbözőbb helyeken/helyzetekben találkoznak Don Boscóval. Megerősítő élmény volt, hogy nem csak egy helyszínen találkozhattam vele, hanem elkísérhettem. Ott voltunk a Nagymarosi Ifjúsági Találkozón is. Mindenhol egy kicsit máshogyan, de mindenhol ünnepelték. Akkortájt adtam be a jelentkezésemet a tartományfőnök atyának. Utána már a szaléziakkal telt a nyáram, kezdve a pesthidegkúti nyári oratóriummal, ami alatt volt az első szalézi oratóriumok találkozója Péliföldszentkereszten, majd a szalézi ministránstábor, a Szalézi PartFesztivál. Már nyár elején tudtam, hogy Juhász Márton is jelentkezett a szaléziakhoz, majd időközben megtudtuk, hogy hárman vágunk bele a jelölt időbe. Szeptember elején pedig a tartományi titkár felvette mindenki holmiját, és elindultunk Szombathelyre, első állomásunkra. Ott töltöttünk néhány hónapot, majd januárban költöztünk tovább Kazincbarcikára. A jelölt idő nagy ajándéka volt, hogy hárman készülhettünk a szerzetességre, több feladatot kaptunk mind Szombathelyen, mind Kazincbarcikán. Közösén készültünk az őszi szalézi animátortalálkozóra. Kazincbarcikán megkezdődött a prenovíciátusi időszak: voltak óráink, melyeket szalézi szerzetesek tartottak, munka is bőven akadt, belefolytunk az oratórium szervezésébe, a gimnáziumba és a szakiskolába jártunk a fiatalokhoz. Belekóstolhattunk a szalézi életbe, és abba, hogy Kazincbarcikán hogyan, milyen módon vannak jelen a szaléziak.

A kazincbarcikai prenovíciátus után következett a nyelvkurzus Torinóban?

Egyedül mentem Torinóba, egészen pontosan a Colle Don Boscóba az olasz nyelvkurzusra. Az egész nyár a nyelvtanulásról szólt egy nem mindennapi környezetben. Minden az újdonság erejével hatott! Ott élhettem két hónapig, ahol Don Bosco született, ott volt sok más, az olasz nyelvvel küzdő fiatal, nem voltam egyedül. Sőt, erre a kurzusra érkezett Szlovéniából Vilmos testvér, akivel magyarul tudtunk beszélgetni. Ekkor kezdődött a felkészülés a bicentenáriumra, azzal is el voltunk foglalva, de volt, hogy elmentünk biciklizni a közeli falvakba. Nagyon szép volt ez a két hónap, nagyon

jól éreztem magam. Különösen talán azért, mert Colle Don Bosco nem egy szokványos turista látványosság, megőrizte a bensőséges szalézi lelkületet. Talán pont ezért Colle Don Bosco a kedvenc szalézi helyem.

Hogyan élted meg a novícius évet?

A novíciátusba úgy mentem, hogy az elején volt Kovács Sándor első fogadalmtétele, így akkor még volt magyar társaságom, de onnantól mintha elvágtak volna valamit, mintha azt mondták volna, hogy: „*Na, tessék most itt maradtál!*” Ott voltam egyedül, annyira nem ment még gördülékenyen az olasz. Eleinte nagyon furcsa volt, de egy-két hónapon belül elmúlt ez az érzés, és egy nagyon családias légkör alakult ki. Mertem segítséget kérni, tudták, hogy mire van szükségem. A kölcsönös kisegítés, testvérieség kialakult. A novíciátus végén 13-an tettünk fogadalmat.

Te hogyan küzdöttél meg a filozófiával?

Szerencsére nem csak a tanulásról szólt, hanem az is nagyon jó a szalézi képzésben, hogy soha nem volt olyan időszak, hogy ne találkoztunk volna fiatalokkal, még a novíciátus alatt is. A gyakorlathoz is hozzáad, illetve erősíti a hivatástudatot, emlékeztet, hogy kiért is csinál mindent az ember. Én a XI. Pio oratóriumba jártam szombat délutánonként, ahol a hittanórákban segítettünk. Nem mi vezettük, de ott voltunk a fiatalokkal, illetve a ministránsokat segítettük. Alkalmanként zenélgettünk, szentségimádást szerveztünk az oratoristáknak. A feladatok mellett a szalézi közösség is rengeteget adott, többen voltunk egy közösségben, mint a magyar tartomány, fiataltól az idős szalézi atyáig. Az sem elhanyagolható, hogy a katakombáknál élhettünk, amit egy óriási kegyelemként éltem meg. Nehézségek is voltak, akár a tanulásban, akár máshol, de ezek mind eltörpültek az isteni gondviselés rengeteg ajándéka mellett, amit kaptam. Bármikor tudtam segítséget kérni idősebb szaléziaktól, de a fiataloktól is.

Hogy telt az itthoni gyakorlati idő?

Legelőször Szombathelyen voltam, a 2017-es nyarat ott töltöttem, majd szeptemberben Kazincbarcikán folytattam a szolgálatot. Nagyon örültem, hogy rengeteg feladtunk volt! A Szalézi Szent Fe-

renc Gimnáziumban pedagógiai asszisztensként dolgoztam, de a lényeg az volt, hogy a fiatalok között lehettem. Ott voltam Fülöp Tibor testvérrel az oratóriumban, a plébánián, ahol tudtam, besegítettem, például a ministránsokat terelgettem. Ami nagyon emlékezetes maradt számomra, hogy akkor volt a Don Bosco Sportsarnok egyéves születésnapja, és erre az alkalomra közösen készültünk a csarnok munkatársaival. Jó volt azt érezni, hogy olyan helyre kerültem, ahol van munka, és a csapatban otthon éreztem magam. A gimnáziumban igyekeztünk megszólítani a fiatalokat, akkor indítottuk be a Szalézi Hetet. Voltak konkrét programok, vetélkedők, játékok, de a legjobb az egészben az volt, hogy legyen otthonosabb az iskola a fiatalok számára. Reggel, amikor megérkeztek a diákok, megkínáltuk őket egy pohár teával, kakaóval, váltottunk néhány szót, és ez mindenki számára emlékezetes maradt. Az egyik tanárnő felajánlotta, hogy kezdjük úgy a biológia órát, hogy mindenki kap egy pohár kakaót. A legtöbbet az számított, hogy ott voltam a fiatalok között a szünetekben, délután. Bizony, egy gyors pacsi a folyóson néha nagyon sokat számít... Amire még nagyon büszke vagyok a tirocíniumból, az az, hogy nincs még egy olyan tirocinista a világon (bár nem készítettem statisztikát) aki a gyakorlati idő alatt annyi temetésen lett volna, mint én. Viccen kívül, ezt is nagyon nagy tapasztalatként éltem meg, nem csak kántorként, hanem a papságra készülve is fontos ilyen pillanatokat megélni. Találkozni a gyásszal, a fájdalommal, imádkozni a halottért és a hozzátartozókért.

A gyakorlati idő után visszaköltöztél Budapestre, az óbudai rendházba, hogy megkezdj a teológiai tanulmányokat a Sapientia Hittudományi Főiskolán?

Így van, két éve költöztem ide, elvégeztem az első két évet, amiből másfél év online oktatással telt. Ezért is nagyon hálás vagyok, hogy nem a tirocínium alatt történt ez a világvándorlás, hanem most, mert így szinte csak a tanulásra tudtam koncentrálni, több tárgyat tudtam így teljesíteni. A tanulás mellett a nyergesújfalui szalézi oratóriumban segítetek Jakab atyának és az animátoroknak. A járvány alatt nehéz volt, de ennek ellenére meg tudtuk szervezni a kéthetes szalé-

zi nyári oratóriumot.

Most folytatom a tanulmányaimat, készülok a diakonátusra. Emellett járok Nyergesújfalura, most kezdődik majd az iskolai gólyatábor, ahol besegítek. Vasárnap gitáros animátor miséket szervezünk a fiataloknak Péli-földszentkeresztben. Közben azért belelátok az óbudai oratórium életébe is, ha szükséges besegítek. Ezért is nagyon hálás vagyok, hogy ennyi tapasztalatot tudok szerezni ezekben a helyzetekben. A vasárnap esti hatos szentmisét gitáros ifjúsági szentmisének hirdetjük és várjuk a fiatalokat. (Ha olvasod ezeket a sorokat gyere el te is következő vasárnap!)

Hogyan készültél az örökfogadalomra?

Akkor kezdtem el készülni úgy igazán – persze, a kezdetek óta erre készülok –, amikor tavaly május körül kiderült, hogy Áron testvér és Sándor testvér a nyáron tesz örökfogadalmat. Akkor esett le, hogy egy év, és én is sorra kerülök! Már csak egy év, de egy év nagyon sok mindenre elég. Nagyon örültem, hogy ez így megvilágosodott bennem, mert onnantól kezdve tudatosan készültem a fogadalmra, melyhez kértem a Jóisten segítségét. Ő egészen komolyan vette és bőven adott örömeket, nehézségeket, edzést ebbe a felkészülésbe. Hála Istennek, volt lehetőségem több atyával beszélgetni, felkészülni a szalézi lelkigyakorlaton. Illetve az örökfogadalom előtti elcsendesedés, elvonulás is segített ebben.

Mit üzennél a mai fiataloknak, úgy ahogy anno Don Bosco üzent az akkori ifjúságnak?

Bármit, bármikor csinálunk is a földön, mindig tekintsünk az Égre, mert a célunk az ott van. Don Bosco üzenetét tudom ismételni, hogy „Járjatok a földön, lakjatok az égben!” Ezt nem szabad elfelejtelnünk, mindig, minden tettünkkel arra készüljünk, hogy nekünk az igazi hazánk hol van. Közben pedig járjunk a földön, a napi kötelezettségeinket, a tanulást, takarítást, a nehezen elviselhető embernek a szeretését, a nem visszaszólást meg kell tanulni, mert ez által érünk meg a mennyországra. A mennyországban lesz teljes az örömünk, szeretetünk, boldogságunk.

Ezért érdemes élni, ezért érdemes örökfogadalmat tenni!

Szalézi nyár

P. Márkus Zoltán SDB

Mi fán terem a tiszafüredi tábor?

Idén hatodik alkalommal rendezték meg a Tiszafüredi Szalézi Ifjúsági Tábort. Ezúttal témáját az indián kultúra adta, ami megjelent előadásokban, közös játékokban, kvízben. Összesen 75-en vettünk részt Szombathelyről és Budapestről. Programjaink közül kiemelkedően meghatározó volt a strandolás, esti rózsafüzér imádások, grillezés, csónakázás és a hullócsillagok kémlelése. Úgy gondolom, hogy aki idén is velünk tartott, ismét nem bánta meg ezt a közösen eltöltött öt napot! ☺

A tábor kapcsán kérdeztem a kezdeményezés ötletgazdáját, dr. Wildner Domonkost az előzményekről, így jött létre ez az interjú:

Hogyan született az ötlet a tábor megszervezéséről, tervezték-e az ötletgazdák ilyen hosszú élettartammal?

Gidófalvy Dénes barátom (aki akkor még az óbudai önkormányzatnál dolgozott) sokat járt az óbudai szaléziakhoz nyári oratóriumokra, szentmisékre, focikupákra, ahol kiváló közösséget ismert meg, sok barátot tett szert. Dénessel 2015 év elején beszélgettünk arról, hogy Bosco Szent János születésének 200. évfordulójára lehetne szervezni egy nagyobb táborot, oratóriumot, amit nem a szaléziak kertjében a Bécsi úton szerveznénk meg, hanem valamelyik hazai tavunknál. Feleségem tiszafüredi származású, ezért 15 éve én is rengeteget járok a Tisza-tó fővárosába, úgyhogy nem volt kérdés, hogy a vadregényes, ezer csodát rejtő Tisza-tó lett a tábor kiválasztott helyszíne. Egy alkalomra gondoltunk, de szerencsére olyan jól sikerült, hogy hagyományteremtő tábor lett, mert idén szervezzük a hetediket. A tábor szervezője hivatalosan a Tiszafüredi Kistérségi Ifjúsági Egyesület, elnöke Szabó Attila barátom.

Miként sikerült felvenni a kapcsolatot az Óbuda-Békásmegyeri Önkormány-

zattal (Gidófalvy Dénessel)?

Az óbudai önkormányzat élén akkor még a kiváló emberi és szakmai képességekkel megáldott Bús Balázs polgármester állt, akinek azonnal megtetszett az ötlet és 2019-ig, amíg hivatalban volt, minden évben anyagilag is támogatta a tábort. Sajnos a kerület új vezetése nem tartja fontosnak, hogy támogatást biztosítson a közel 100 gyermek táboroztatására, ezért Óbudától sem 2020-ban és sem 2021-ben nem kaptunk forrást...

Kik támogatták anyagilag a tábor megszervezését? Hogyan tudnak együttműködni a minket ellátók (konyha, strand, csónakázás)?

Sikeresen pályázunk minden évben a Nemzeti Együttműködési Alaphoz, a Miniszterelnökség is állandó támogatónk, valamint Kővér László, a magyar Országgyűlés elnöke is minden évben biztosít számunkra forrást. Nagyon köszönjük nekik, hogy évről évre kiállnak szalézi közösség mellett.

A tábor helyszíne a Flotta kemping, ami a tiszafüredi önkormányzat tulajdonában van, az étkeztetésről a Csülök büfé gondoskodik. A strandot idén adták át, mert egy nagy felújításon ment keresztül; a csónakázás a Szabics kikötőből indul, és veszi célba a varázslatos Tisza-tavat.

Mennyire volt fontos a rászoruló, határon túli magyarok megszólítása?

Elsődleges célunk az volt, hogy rászoruló gyermekeknek biztosítsunk öt olyan napot, ahol kapnak reggeli-ebéd-vacsorát – repetázni mindig lehessen –, ajándékokban részesüljenek, a tábor logójával ellátott pólót viselhessenek, sportoljanak, csónakázzanak, kézműveskedjenek, és érezzék magukat nagyon jól. Az én feladatom a tábor keretének, feltételeinek a megteremtése, az atyáké, az animátoroké a tábor lelkeségének biztosítása, a tábor tartalmi megtöltése. 2019-ben Siklóc (ma Ukrajna) településéről sikerült egy busznyi fiatalt elhoznunk Tiszafüredre, akik nagyon élvezték a tábort és rendkívül családodottak voltak, amikor kiderült, hogy a 2020-as együttlétet a koronavírus miatt ki kellett hagyniuk. Sajnos, idén sem lehetnek velünk a szigorú határátlépési szabályok miatt, de bízunk benne, hogy jövőre csatlakozhatnak.

Tervezték-e további lépéseket a táborral, szaléziakkal kapcsolatban?

Terveim között szerepel, hogy több határon túli fiatalt hozzak el a következő években Kárpátaljáról, Erdélyből, Vajdaságból, hogy érezzék a magyar nemzethez való tartozás örömét, hogy barátságok alakuljanak ki, rengeteg élménnyel gazdagodjanak, és nem utolsósorban, hogy eltöltsenek felejthetetlen öt napot hazánk egyik legszebb vidékén.

„Gondold meg, hogy csak a jótett tesz boldoggá.”

Don Bosco

SZALIM KÖSZÖNTŐ

Kedves Fiatalok!

Mire e sorokat olvassátok, bizonyára jócskán benne leszünk az őszen. Ti hogyan emlékeztek vissza az idei nyárra? Velem hihetetlenül sok minden történt! Nyergesújfalun együtt imádkozhattunk Tóth Péter SDB örökfogadalmán, Szombathelyen pedig több rendtársam fogadalmújításán. Részt vehettem egy kedves barátom esküvőjén, a családommal pedig megünnepelhattuk a 90 éves nagymamámat. Nagyon sokat adtak ezek a kiemelkedő pillanatok, hiszen jelen lehettem a hozzám közel álló emberek életének mérföldköveinél, osztozhattam örömeikben. Ezeken a „nagy pillanatokon” túl tudjátok, mi okozta nekem a legnagyobb örömet? A veletek való személyes találkozások. Talán nem is hiszitek, hogy nekünk, Don Bosco szalézi szerzeteseinek és nővéreinek mennyit jelentenek azok a pillanatok, amikor először találkozhatunk veletek, amikor egyre jobban megismerhetünk titeket, amikor együtt nevetgetünk, amikor bizalommal megosztjátok velünk nehézségeiteket, félelmeiteket, amikor elkísérhetünk titeket életetek egy szakaszán.

Ezekre a találkozásokra természetesen nem csak az oratóriumokban vagy a tartományi táborokban van lehetőség. Sugározzuk egymás életébe a nyáron megtapasztalt remény fényét a tanév közben is!

Szeretettel és imával gondolok rátok:

Jani Áron testvér

TÖPRENGŐ

Állíts össze egy vezetéknevet a sakktáblán levő betűkből a megadott mezők alapján, s találd ki a Boldog teljes nevét. Megfejtésed küldd el a toprengo@szalim.hu címre november 24-ig! Esetleg azt is tudod, hogy melyik nyári eseményünkön említettük őt?

C4 E5 D1 B2 A3 D4

	A	B	C	D	E
1	E	A	G	M	W
2	C	O	Y	L	D
3	N	X	U	H	N
4	L	J	O	R	E
5	L	D	I	M	A

Jóéjszakát

Hálás vagyok, hogy a közelmúltban örökfogadalmat tehettem szalézi szerzetesként. Sokat gondolkodtam, mi is a jelentősége ennek a napnak. Egy nagyon szép és fontos napról van szó, viszont önmagában üres nap marad, az ünnepség maga az élet nélkül nem is ünnep.

Az a gondolat fogalmazódott meg bennem, hogy ez életem egyik legfontosabb napja, egy nagy nap, ami nélkül nem lenne értelme a többinek, hiszen az Istennek szenteltségem, a fogadalmam alakítja az életemet. Viszont a másik oldal is igaz, hogy ennek a napnak se lenne értelme a többi nap nélkül, a jelentéktelennek tűnő, de mégis nagyon fontos hétköznapiak nélkül, a folyamatosan fejlődő emberi kapcsolatok, csendben történő folyamatok, változások nélkül. Talán ez egy olyan gondolat, amit érdemes figyelembe vennünk mindannyiunknak életünk minden pillanatában; az ünnepeken azért, hogy tudjuk, mire épülnek ezek az ünnepek, a hétköznapiakban pedig azért, hogy tudjuk, mi ad értelmet az állandó fáradozásainknak.

A másik, amit szeretnék megosztani veletek, ami magában az örökfogadalom nevében is benne van: örökre. Nagyon boldog vagyok, hogy örökre Isten szeretetében élhetek, és hogy ezt adhatom tovább másoknak is. Igazán belegondolva, az itteni földi fogadalmainkra, az életben betöltött szerepeinkre nem lesz szükségünk az örök életben, de itt a földön ezek segítenek minket, hogy az el nem múló, igazi szeretetre és boldogságra irányítsuk a figyelmünket. Kívánom nektek, és imádkozom értetek, hogy mindig az örök élet, az Istennel való igazi egység gondolata legyen jelen a szívetekben, hogy megvalósulhasson az, amit Don Bosco is mondott a fiainak, a fiataloknak, azaz nekünk is élete végén: „Találkozunk a mennyországban!”

Tóth Péter SDB

Lámpást adtál...

„Lámpás adtál kezembe” – ezzel a mottóval indult el a 7. BoscoFeszt július 19-én Péliföldszentkereszten. Ez lehet, hogy elsőre nem tűnik fontosnak, de 18 éves vagyok, ministráns, Istent szolgálom, örömmel látok el oltárszolgálatot, bármilyen feladatot szívesen megcsinállok, de legszívesebben turifer, keresztes, illetve akolitus avagy gyertyás szeretek lenni. Az akolitus latin szó magyarra fordítva annyit jelent „fényvivő”.

Személy szerint nagy elképzelésekkel álltam az eseményhez. Egy nagy fesztivált képzeltem el, ahol a felszabadult bulizás és a lelki programok összessége egy életre szóló pozitív élményt nyújt majd számomra. Nos, nem csalódtam. A programon jelen volt a lazaság, felszabadultság valamint a komolyság és az emelkedettség is, valamikor változtatva, valamikor egyszerre.

A programok minden nap hasonlóképpen voltak felépítve. A reggelt imával kezd-

tük, amihez a szalézi testvérek és növérrek fűztek gondolatokat, majd reggeli és az előadások következtek. Az előadók nagyon felkészültek, a témák pedig olykor könnyedebbek, olykor megindítóak voltak. A kiscsoportos beszélgetéseken meg tudtuk osztani a gondolatainkat egymással. Az ebéd után strandolni indult a csapat, a tónál azonban nem csak fürdésre volt lehetőség, hanem versenyekre (röplabda, luxatlon, süllyeszd el, homokvárépítés, dinnye evő verseny), hennafestésre, kézműves foglalkozásra, íjászatra, valamint szalézi stípi-stopira is.

Este 6-tól általában misén vettünk részt. Ezek a szentmisék különleges jelentőséggel bírtak számomra, ugyanis minden alkalommal ministránsként vettem részt a szertartásokon, ezáltal pedig sokkal közelebből tudtam megélni Krisztus jelenlétét az Eucharisziában. A szentmisét mindig más atya celebrálta. Hétfőn Vitális Gábor atya, kedden az újmisési Kővári László atya. A szerdai hajnali szentmisét De Rossi atya mutatta be az Öreg-kőnél, ahol szemet gyönyörködtető látvány tárult elénk, délután Sabu atya tartott misét a templomban. A csütörtöki szertartás különlegessége az volt, hogy a lourdes-i barlangnál celebrálta a misét Ferenc atya. A záró misét a tartományfőnök, Andrásfalvy János atya mutatta be.

Extra program volt még a gyertyafényes vacsora csütörtökön, a lelki est szerdán, valamint az animációk. A gyertyafényes vacsora során a gyertyák apró fényei, a szép ruhákba öltözött fiatalok, a finom étel, illetve az aláfestő zene biztosította a nagyszerű hangulatot. A lelki est alatt szentgyónásra valamint szentségimádásra volt lehetősége a fiataloknak, ami személyesen nekem is, de bátran állítom, hogy mindenkinek hatalmas lelki felfrissülést jelentett.

Ezen felül az animációk voltak még fontos elemei a BoscoFesztnek: egy történetet adtak elő két fiatalról, akik azt a küldetést kapták, hogy lámpást adjanak másoknak, és hogy fényt vigyenek más emberek életébe. Jobban belegondolva, ez a történet rólunk szól, és az a szép, hogy

ahányan vagyunk, annyiféleképpen tudjuk megfogalmazni az üzenetet. Az én értelmezésem négy kérdésen alapul: kitől kaptuk, mit kaptunk, miért kaptuk és hogyan adhatjuk tovább azt, amit kaptunk? A válasz pedig szerintem egyszerű, de lényegretörő: Istentől kaptunk egy lámpást, egy fényforrást, hogy mi is fények lehessünk és a Tőle kapott fényt másoknak is elvigyük, ha úgy tetszik, „akolitusok” legyünk, hogy ezáltal szolgáljunk Istennek és segítsük közelebb vinni az embereket hozzá. Ehhez a küldetésünkhöz pedig hatalmas kegyelmet is kaptunk, és nem kevés lelki töltetet a BoscoFesztben.

Ez volt a STÉG

Idén júliusban második alkalommal került megrendezésre a STÉG, vagyis a Szalézi TóFesztivál Péliföld-szentkereszten. Már kicsit „kiöregedő-félben” lévő animátorként nagyon megörültem, amikor megláttam a rendezvény plakátját, hiszen a program abszolút a korosztályomat, a fiatal felnőtteket szólította meg.

A hosszúhétvége a „Fényed vagyok!” mottót viselte. Ennek megfelelően számos érdekes előadás járta körül a témát: pszichológus, bíró, csillagász, mentálhigiénés retorikatréner szemszögéből hallhattuk, hogy számukra mi is jelenti a fényt. Vasárnap délelőtt pedig kiscsoportos beszélgetéseken mi is megoszthattuk a gondolatainkat arról, szerintünk hogy van jelen a fény a családban, testi és lelki egészségben vagy a fizikában.

A hétvége alatt – a nevéhez híven – teljesen fesztivál hangulat uralkodott. Péntek este a Küszöb zenekar és Csorba Lóci tartott fantasztikus hangulatú koncertet, szombat este pedig retro partyn bulizhattunk. Az ingyencebbeknek volt lehetőségük sörkóstolón részt venni, ahol a MONYO kézműves söröket kóstolhatták végig. Természetesen nem maradhatott ki a hétvégéből a strandolás sem, és – bár bevallom, én nem tudtam felkelni rá időben – a hajnali túra sem az Öreg-köre. A sok jó program mellett nagyon jólesett a találkozás és a sok beszélgetés a régi animátorbarátokkal, akikkel a munka mellett már bizony sokszor nehéz össze-szervezni bármit is. Külön öröm volt, hogy olyan barátaink is eljöttek és élvezték a hétvégét, akik eddig még nem találkoztak a Szalézi Családdal. A fesztivál egy ízig-vérig szalézi rendezvény volt, aminek a legfontosabb összetevői természetesen a szaléziak voltak, akik végig ott voltak közöttünk, legyen szó akár gyónásról, akár lelki beszélgetésről, akár csak egy közös kávézásról.

Nagyon köszönöm, köszönjük a szervezőknek az egész hétvégét! Úgy gondolom a Szalézi Családnak ismét sikerült

egy olyan járható utat mutatni a fiataloknak, amelyen ugyanúgy helye van az imádságnak és a szentmisének, ahogy a rozé fröccsnek és a bulizásnak. Remélem, találkozunk jövőre is!

Ministránstábor

Péliföldszentkeresztben immáron 27. alkalommal rendezték meg a Szalézi Ministránstábort július 13–17. között. Az esemény különlegessége, hogy csak fiúk vesznek részt rajta, hiszen a ministrálás tradicionálisan férfi szolgálat.

A táborba közel 120 résztvevő érkezett az ország minden pontjáról. A fiúk hat csapatban mérhették össze tudásukat és ügyességüket. Minden nap közösen ünnepeltük az Eucharisziát, együtt szolgáltunk az Úr asztalánál. A napi elmélkedések a szentmise felépítéséről és annak magyarázatáról szóltak. Fontos, hogy ministrálás közben értsük is, hogy mi történik, és ne csak szemlélői legyünk a történeteknek, hanem aktív részesei. Minden előadás után kvízt rendeztünk az elhangzott kérdéskörben. A szerdai napon zárandoklattal egybekötött akadályversenyen vettünk részt. Mogyorósbányára sétáltunk át csapatonként, közben elméleti és fizikai feladatokkal mértük össze tudásunkat és ministráns felkészültségünket. A mogyorósbányai Szűz Mária neve-templomban, minden csapat megérkezése után, közösen ünnepeltük az Eucharisziát. Az este folyamán a vietnami kultúrával ismerkedhettünk meg a szalézi misszionáriusok jóvoltából.

A tábor programjai közül természetesen nem maradhatott ki a péliföldszentkereszt tó meglátogatása sem. Csütörtök délután a tóparton élvezhettük a nyári napsütést és a víz adta hűsítő környezetet. A nap zárásaként afrikai estet tartottunk a csodálatosan világító tábortűz körül. Péntek délelőtt a már szokásos, de

nagyon jelentős „Ministráns, aki tetszik nekünk” vetélkedőre került sor. Minden csapat három ministránst indíthatott az egyéni versenyen, aminek végén csak egy ember nyerhette el a Savio Szent Domonkos-kupát. Az indulóknak többek között egyházi ünnepekkel, liturgikus szerekkel, cselekményekkel és nevekkel, valamint a különböző szertartások felépítésével kapcsolatos feladatokra kellett helyes megoldást adniuk. Az idei évben Csontos Ármin, a szombathelyi szalézi plébánia oszlopos ministránsa nyerte el a „ministráns, aki tetszik nekünk” címet.

A nap második felében a tábor életében rendhagyó eseményen: Tóth Péter testvér örökfogadalmán ministrálhattunk. A szentmise előtt már elpróbáltuk a bevonulást, ahol az összes résztvevő együtt emelte a szertartás fényét. Bevonuláskor a templom megtelt csodálkozó arcokkal: még mindig jönnek és még mindig... 120 ministráns sok helyet foglalt el. Az aszisztencia és a papság az oltártól egészen a főkapuig sorakozott fel. Azt hiszem, hogy nem csak nekem, hanem minden ünneplő testvérnek és ministránsnak a szívébe vésődött ez az emlék. Péter testvér örökfogadalmát így tudtuk még ünnepélyesebbé tenni és ezzel is megajándékozni őt és a Jóistent.

Idén Csontos Ármin lett a ministránsverseny győztese

A tábor zárásaként szombaton volt a mindig feszült másodpercekkel tetézt eredményhirdetés. Minden csapat és résztvevő teljes szívvel-lélekkel küzdött a Boldog Sándor István-kupáért, amelyet idén a Szombathely-Komárom csapat vihetett haza. Szeretettel gratulálok a csapatnak a megérdemelt győzelméhez! Minden ministránstábor a maga módján különleges és egyedi. Az idei élményeket köszönjük első sorban Urunknak és Üdvözítőnknek, valamint a tábor szervezőinek és a Szalézi Tartománynak. Jövőre találkozunk a 28. Ministránstáborban!

Szalézi nyár

Molnár-Gál Fanni

Rólad szóljon minden!

Szalézi zenetábor 2021

2021. augusztus 8. és augusztus 15. között került megrendezésre az 5. Szalézi Zenei Tábor, amelyre több mint 50 gyermek és fiatal résztvevő érkezett az ország több pontjáról. Az idei tábor mottója a „Rólad szóljon minden!”, amely köré szerveződtek az énekek, a programok, szentmisék.

Első alkalommal vettem részt a táborban, de már az előzetes munkák során láttam, hogy egy remek közösség tagja lehetek, amelyet áthat a családias, szalézi lelkiség. Ez az érzés erősödött bennem, amikor a fiatalok megérkeztek, és régi jó barátokként köszöntötték egymást. Mind a szervezők, mind a táborozók között hamar olyan családias hangulat alakult ki, mintha már évek óta ismerne mindenki a másikat.

A tábor első napja csapatépítéssel indult, a résztvevők különböző szalézi zenészekről elnevezett csoportokban dolgoztak, vettek részt a programokon, a játékos vetélkedőkön.

A délelőtti órákat a különböző szekciópórák és összpórák tették ki. Az összpórák alkalmával mindig különleges élményt nyújtott, amikor az egyes szekciókban begyakorolt dalok közösen, együtt szólalhattak meg. Ezeket a dalokat a

vasárnapi ünnepi szentmisén játszottuk el a híveknek és a táborozók barátainak, családtagjainak.

A délután folyamán kerültek megrendezésre a sorversenyek, csapatos vetélkedők illetve a strandon töltött időben a játékok, programok. A nap állandó pontjai voltak a minden este megtartott szentmisék, amelyeken a csapatok teljesítettek zenei szolgálatot.

A vacsora után is jutott idő szórakozásra, hiszen ekkor tartottuk meg például a „Ki mit tud?”-ot, amelyen a tábor résztvevői egy meglepetésszállal köszöntötték a szervezőket, és fejezték ki hálájukat a táborért. Nagyszerű esti program volt a szervezői koncert is, ahol megünnepeltük, hogy immár 5 éves lett a zenetábor. Mindemellett jutott idő a lelki feltöltődésre is a szaléziak által tartott lelki est, szentségimádás alkalmával.

A hét különleges vendégei közé tartoz-

tak Borka Zsolt, akinek fontos szerepe volt a hazai keresztény könnyűzene megteremtésében és a Zenebatyu Élmenyprogram előadását megtartó Sőnfeld Mátyás is, akik még felejthetlenebbé tették a tábort.

Nagy öröm volt számunkra, hogy több szalézi is velünk volt a tábor folyamán (Kovács Sándor, Tóth Péter, Sivadó Balázs, Fülöp Tibor, Juhász Márton testvérek és Kukuczka Robert atya), akik segítettek a zenészeket, csapatot vezettek, és ezúton is köszönjük a munkájukat. Sándor testvérnek különösen is hálásak lehetünk, hiszen az idei évben ő volt a program felelőse, illetve a tábor egyik főszervezője is.

A jövő nyáron is megrendezésre kerül a tábor 2021. augusztus 7–14. között, amely biztos vagyok benne, hogy ugyanolyan felejthetetlen és fantasztikus élmény lesz minden résztvevő számára,

Voltnövendéki mozgolódás

A Don Bosco Szalézi Voltnövendékek Egyesületének előkészítése Magyarországon hosszú időre nyúlik vissza. Mégis talán idén történt meg az első nagyobb körben zajló egyeztetés, és a strukturált előkészítő munka elindítása. Örömteli és jól előkészített tervező találkozásoknak köszönhetően kirajzolódni látszik az egyesület tevékenységi köre.

Andrásfalvy János tartományfőnök atya 2020 őszén kért fel, mint egykori óbudai kollégistát az előkészítő munka motorizálására. Hamar felállt egy ötfős csapat: Csapuka Bettina és Szlávik Adél nyergesújfalui, Marsiczki Roland balasgyarmati, Csány Marci és jómagam óbudai voltnövendékek személyében. Közös bennünk, hogy a szalézi növendék életszakaszunk után is lehetőségünk volt a szaléziakhoz való kapcsolódásra.

Az előkészítő csoport elkezdett beszélgetni egymással és a környezetükben lévő voltnövendékekkel. Ennek során kirajzolódott egy mintázat a csatlakozásuk motivációiról és az egyesülettel kapcsolatos reményeikről. Első közös pontként, sőt alapélményként rögzíthető, hogy a voltnövendékek olyan meghatározó találkozásokat őriznek, melyek a szalézi lelkiséggel és Don Bosco megelőző módszerével voltak töltve. Ebből háromféle motiváció rajzolódott ki: vannak, aki vágnak a szalézi lelkiségbe újrakapcsolódni, mások hálát éreznek a nevelésért, és amit kaptak, valahogy visszaforgatnák, megint mások fejlődésnek hitükben, és életünkben jobban meg akarják élni a szaléziságukat.

Az egyesület működésével kapcsolatosan kapcsolódási platformok kialakítására van igény:

1. LELKI és SZELLEMI kapcsolódásra, vagyis élethelyzetnek megfelelő programlehetőségekre, lelkigyakorlatra, szalézi jegyesoktatásra, fiatal családokat támogató lehetőségekre.

2. SZAKMAI és EMBERI kapcsolódásra, azaz évente egy nagytalálkozóra Péli-földszentkereszten, melynek része a szakmai kapcsolatok kialakításának támogatása.

3. KORÁBBI INTÉZMÉNYEKKEL és RENDEZÉSEKKEL való kapcsolódásra elsősorban ima, böjt, lemondás,

anyagi támogatás, önkéntes tevékenység formájában helyi célra.

4. PROJEKTEKBEN való kapcsolódásra elsősorban a fiatalok (azon belülük is a nehéz helyzetben élő és a szalézi fiatalok) javára, az egyesületi tagok fejlődésére, és szalézi célok támogatására.

Eközben a szaléziaknak hála lefordításra került a Don Bosco Szalézi Voltnövendékek Világszövetségének alapszabálya. A Világszövetség egy ernyőszervezet, mely összefogja a nemzeti egyesületeket, és szoros kapcsolatban áll a rendfőnökséggel. Az alapszabályból világossá vált, hogy szalézi voltnövendéknek lenni elsősorban nem feladat, hanem identitás. A voltnövendékek nem közösség, hanem egy közös tőről fakadó csoport, mely támogatóan fordul a tagjaihoz, a szaléziakhoz, a nehéz helyzetű fiatalokhoz és a szalézi célokhoz. Céljuk, hogy a kapott nevelés gyümölcsöt teremjen az életükben, családjaik életében, és összefogva még inkább kamatoztassák képességeiket egymás, a szaléziak és a társadalom javára.

„A szalézi voltnövendékek olyan személyek, akik a szalézi oratóriumba vagy iskolába járás, vagy bármilyen szalézi jelenléttel bíró intézmény által részesültek nevelésben. Ez a nevelés [...] változatos és sokszínű lehet¹, Don Bosco megelőző módszerének alapelveit tartja szem előtt², és az egyes személyeket egyéni hitelességük fejlesztésével formálja.”³

2021. június 24-én a voltnövendékek nagyobb körben találkoztak. Az előkészítő csoport a tartományfőnök atya iránymutatásai után ismertette az eredményeket, majd a jelenlévők a következő lépésekről beszélgettek. Négy irány rajzolódott ki, melynek megfelelően jelenleg négy munkacsoport dolgozik saját feladatukon. Munkájuk eredményei nemsohára láthatóak lesznek. A cél ugyanaz: szélesre tárni a kapukat a kapcsolódni vágyó szalézi voltnövendékek előtt.

¹ E. VIGANÒ, Gli Exallievi di Don Bosco, in: „Acts of the General Council” LXVIII (1987) 321, p. 18.

² Az 1990. január 31-én lefektetett Alapszabály 1.b pontja szerint.

³ Szalézi Voltnövendékek Világszövetségének alapszabálya

Szalézi Munkatársak Egyesülete
Lengyel Erzsébet SC

Új vezetőség a szalézi munkatársak élén

Az óbudai szalézi tartományfőnökségen tartották meg június 19-én a szalézi munkatársak közgyűlését, amelyen elbúcsúztatták a régi, és megválasztották az új elnökségi tagokat. A személyes együttlét alkalmat adott a nap folyamán a közös növekedésre, lelki épülésre is.

Marillai Andrea leköszönő koordinátor üdvözölte a megjelenteket, megelégedéssel nyugtázva, hogy számos csoportból eljöttek a munkatársak erre a fontos eseményre, Kazincbarciktól Nyergesújfaluig, Szombathelytől Újpesten át a vácszentlászlói alakuló csoporton keresztül az óbudai házigazdákig. Megosztotta örömét, hogy hosszú idő után ismét személyesen találkozhatnak. A tartományfőnök, aki előljáróvá kinevezése után is megtartotta a szalézi munkatársak rendi delegátusának tisztjét, üdvözölte a megjelenteket. Rövid bevezető előadásában hangsúlyozta a remény és az Eucharisztia jelentőségét. Értékelve az elmúlt időszakot kihangsúlyozta, hogy a járvány idején többen jelentkeztek szalézi munkatársként a fiatalabb korosztályból, a felkészítés jegyében elindult egy újfajta képzés, tömeges virágzás tapasztalható. „A jövőképünk ígéretes – mondta a tartományfőnök. – Legyünk képesek a fiatalok megmentésére: ahol vagyunk, ott, ahogy lehet, úgy!”

A rövid ebédszünet után Sárvári Miklós, a munkatársak formációs felelőse rövid előadásában szólt Paolo Albera, Don Bosco második utóda személyéről és életútjáról. A tisztújító közgyűlést szentmisével zárták.

Az új elnökség június 28-án este Vácszentlászlón megtartotta első-alakuló ülését. Az egyórás megbeszélésen közös ima és a szándékok-lehetőségek megbeszélése után a következők szerint osztották el a tisztségeket: Bángi-Magyar Attila koordinátor/elnök, Lengyel Erzsébet titkár, Simon Zoltán formációs felelős, Bittsánszky Márton és Ónodi Gábor tanácsosok.

„Bízunk benne, hogy a Lélek, a ti és a tagság segítségével a szalézi munkatársi közösség, a Szalézi Család, az Egyház és mindenekelőtt az Isten országának épülését tudjuk (tovább) szolgálni!” – üzeni a Szalézi Munkatársak Egyesületének új elnöksége.

Segítő Szűz Mária Leányai
Egyházy Katalin FMA, Fogarasy Gabi

Don Bosco Eger völgye kapujában

2021. szeptember 1-jétől a Maklári I. István Általános Iskola, új nevén Maklári Szent István Általános Iskola a Don Bosco Nővérek Nevelési-Oktatási Intézményfenntartó fenntartásába kerül.

A Don Bosco Nővérek Nevelési-Oktatási Intézményfenntartót a Segítő Szűz Mária Leányai Don Bosco Nővérek szerzetesrend hozta létre az általa fenntartott köznevelési intézmények munkájának megsegítésére.

Jelenleg a nővérek által létrehozott Don Bosco Nővérek Nevelési-Oktatási Intézményfenntartó három intézményt működtet: Mogyoródon a Laura Vicuña Római Katolikus Óvodát, Budapesten, a II. kerületben a Don Bosco Nővérek Szent Család Óvodáját és Tordason a Sajnovics János Általános Iskolát és Alapfokú Művészeti Iskolát.

2021 szeptemberétől a Maklári Szent István Általános Iskola csatlakozásával már négy intézmény tartozik a Don Bosco Nővérekhez. Az egri közösséghez közel lévő maklári iskoláról a nővérek nagyon sok jót hallottak. Szakmailag kiváló a tantestülete, innovatív a vezetése, nyitottak a keresztyén értékrendre. Az intézmény programjai, hagyományai, pedagógiai küldetése hasonló azokhoz a módszerekhez, melyeket a nővérek alkalmaznak a szalézi megelőző nevelési módszernél.

A Don Bosco nővéreket és a fenntartóváltást Maklár települése, önkormányzata, a szülők és az iskola minden dolgozója örömmel fogadta, ezt bizonyítják az átadás-átvételi eljárásrend szavazási eredményei is.

A Maklári Szent István Általános Iskola a jövőben is meg kívánja őrizni az elmúlt évtizedben elért jó pozícióját. Alapfeladata elsősorban Maklár és környékének, lakosságának igényeit figyelembe véve általános iskolás korú tanulók nappali tagozatos nevelése és oktatása keresztyén szellemben a Magyar Katolikus Egyház és a Segítő Szűz Mária Leányai Don Bosco Nővérek szerzetesi intézményének hagyományait követve.

A mai maklári iskolaépület elődjét, az ún. „régit iskolát” 1938. augusztus 20-án adták át rendeltetésének, Szent István halálának 900. évfordulóján. Így lett az iskola akkori neve „Szent István Elemi Népiskola”. Egészen 1986-ig ebben az épületben tanultak a község tanulói. 1986-ban adták át a 8 tantermes új iskolát, mely napjainkra a tanulók növekvő létszámának egyre nehezebben tud helyet biztosítani. A Don Bosco Nővéreknek fontos feladatot jelent majd Makláron az iskola bővítésének több lépcsőben történő megvalósítása.

A Don Bosco Nővérek nagyon örülnek annak, hogy Tordas után Maklárra is megérkezett Don Bosco, így a nővérek jelenlétével itt is megkezdődhet az a csodálatos munka, közösség-építés, melynek alapja az együttműködés, a szeretet. Makláron a kicsik és nagyok is várják és örömmel vesznek részt a fiatal egri nővérek által tartott szombatonkénti oratórium foglalkozásain.

Mit mutassunk?

Nemcsak az aktuális témák, de a frappáns, a témára is utaló rövid címmegtalálás sem könnyű feladat valaki számára, aki a gondolatait át kívánja adni. Talán most már a címen is elgondolkodhatunk, hiszen többféle dologra is utalhat. Egy táj, egy szépirodalmi vagy más művészeti ághoz tartozó alkotás, egy érdekes ember, vagy egy tudományág bemutatása, és még sorolhatnám, hogy mi minden, hiszen Don Bosco nevelői munkássága, lelkisége nyomán akár mindegyik területet érinthetném. Mégis, egy sokunkat aggasztó és elgondolkodtató, a tenni akarás egy lehetséges irányát is felvázoló gondolatomat fogalmaztam meg.

Tehát, mi van a cím mögött, hogyan folytatnám?

Mit mutassunk az egyre inkább mindent felforgatni akaró, a talmit és a diktátumokat értéknek tartó világban? Feltételezem, hogy ez a jelenség sokunkat foglalkoztat. Főleg akkor, amikor egy társasági beszélgetéskor kiderül, hogy a másik középiskolás vagy egyetemista gyermeke teljesen hátat fordított a szülői ház nevelési elveinek, értékrendjének, az addig általa is gyakorolt hitünknek úgy, hogy egy látszólag jól működő ifjúsági közösség is állt mögötte. Most pedig egyre nagyobb érdeklődéssel és elfogadással fordul az identitását is megkérdőjelező és befolyásoló erkölcsi, nemi, világnézeti kérdések felé. Mondhatnánk, és sokan felmentve magukat mondják is, hogy ez csak a fiatal és ifjúkor lázadása, de amikor a rombolás már nemcsak a gondolkodás szintjét érinti, hanem sok esetben a lelki-fizikai-testi állapotát is, akkor meg kell fogalmaznunk és meg is kell találnunk annak a módját, hogy mindez miként előzhető meg. Miként tartható meg ifjúságunk, illetve melyek azok a lehetőségek, amelyek a visszatalálás irányába is elvezetnek.

Sokakban megfogalmazódik az, hogy ez az új trend bűn. Igen, a mi felfogásunk szerint. De a bűn, a bűncselekmény és a bűnösség fogalma is már más értelmezést nyer a felforgató gondolkodók és követők szerint. Kevés kivételtől eltekintve szinte mindent szabad. Ugyanakkor tudományosan is igazolt tény, hogy a bűn lehúzó, megbetegít. A lélek megbetegedése egyre önpusztítóbb módon nyilvánulhat meg, és egyre nagyobb lesz a külső-belső kaosz. Ebben az állapotban még egy ideig működhet az önigazolás, de egyszer csak, vagy ráérez, vagy szak és/vagy önkéntesek segítségével rájöhethet arra, hogy milyen tévúton jár.

Mit tehetünk mi, szalézi pedagógusok, munkatársak, fiatal animátorok? Fontos feladat lenne egy a saját közösségünkön kívüli tevékenységet is végző önkéntes, jól felkészített csoport létrehozása. Tagjai számára nemcsak a segítő magatartás, a krízishelyzet felismerése elengedhetetlen, hanem az is, hogy ki tudjanak állni hitükért, a jóért, amit egyetemes értékeknek nevezünk/nevezünk a jövőben is. Részben ez is garancia lehet arra, hogy önkéntes munkájuk, egyéb tevékenységeik, tanulmányaik során nem lesznek befolyásolhatóak. A segitendők között lesz-

nek olyanok, akik elutasítóak, akik megriadnak, mert energiát kell befektetni, s ezért a segítségben csalódnak, lesznek, akik szakemberhez fordulnak, mert azt gondolják, hogy csak egy-két pirulát kell bevenni, és minden megoldódik. Mindezt tudomásul kell vennünk, de róluk sem lemondva, ha lehetőség adódik rá, utánuk, és a normalitás után vágyakozó társaik után nyúlva igyekszünk őket e téves utat mutató világból kiemelni.

Hogyan? Egy új vagy a régi-új, biztonságosabb közegbe történő meghívással anélkül, hogy a megbélyegzés vagy kirekesztés érzését mélyítenénk bennük, anélkül, hogy a hátuk mögött összeszűgnánk. Ennek a meghívásnak célzottan kell lennie! Miért? Álljon itt egy Don Bosco gyakorlatából való példa: Don Bosco fontosnak tartotta a rendszeres szentgyónást, amire az egyik növendéke a többszöri felkínálásra sem ment el. Ezért Don Bosco cselhez folyamodott és segítséget kért tőle. A sekrestyében azonban felszólította a fiút, hogy előbb győnjon meg, de ő a felkészületlenségére hivatkozva ismét elutasította a lehetőséget. Ekkor Don Bosco rövid felkészülést biztosítva, a fiút megnyugtatta meggyónattatta őt. A fiú így kiáltott fel: „Jó, nagyon jó, tényleg szükségem van rá! Jól tette, hogy így cselekedett, különben a társaimtól való félelmemben nem jöttem volna el.” (Bosco, 2012. 168.)

Sok beszélgetéssel, viselkedés- és programmintákkal, önmaguk értékeinek megtapasztaltatásával segítjük őket ráébredni arra, hogy van egy más út is. A lelket is „építő” közösségbe való bevonás, az aktivitás lehetőségének felkínálása, és a részvétel lesz az igazi mutatója annak – még ha keresik is a hitet –, hogy egyre magabiztosabbak, tudnak már a közösségért is tenni, gondolkodni. Ebben a nehéz munkában akkor se hagyjuk magukra őket, amikor az addigi életmódjuk a családi légkör, esetleg családi kapcsolatok megromlása miatt szüleik, testvéreik és más családtagok akarják őket számonkérni. Ez gyakran vezethet kölcsönös szemrehányásokhoz, az addigi szeretetsebek elmélyüléséhez. Amennyiben lehetőség van rá, úgy arról kell a családot is meggyőzni, hogy forduljanak szakemberhez, ezzel is segítve gyermekük és a család gyógyulását. Mi, tehát a „Rád is szükségünk van, és melletted állunk” háttérrel, a segítő, kiemelő elfogadást, a közösségbe befogadás biztonságos háttérrel biztosítsuk. A szülők, a visszatérő számára a nyitott és ölelő szeretetet még akkor is, ha nekik is segítségre van szükségük. Don Bosco növendékei is komoly erkölcsi problémákkal küzdöttek, nekik is segítőkre volt szükségük, amiről Don Bosco így vélekedett:

„Ami pedig a szenvedő emberek szolgálatát illeti, mindenekelőtt a szakmai illetékességre van szükség: a segítőket úgy kell képezni, hogy a jót jól tudják tenni, és utána viselni tudják a folyamatos támogatás gondját. A szakmai illetékesség az első alapvető követelmény, de egyedül nem elegendő. Emberekről van szó ugyanis, és az embereknek mindig többre van szüksé-

gük, mint pusztán szakmailag helyes bánásmódra. Emberieségre van szükségük, a szív odafordulására van szükségük.” (Cameroni, 2008., 72.)

Ugyanez érvényes minden segítő tevékenységre, még ha önkéntes is, amire fel kell készülni, s ugyanakkor „a szívükkel kell úgy odafordulniuk a másikhoz, hogy az megérezhesse emberi jószágukat”. (Cameroni, 2008., 72.)

Felhasznált irodalom

Bosco János (2012): Oratóriumi emlékiratok. Don Bosco Kiadó, Budapest
Pier Luigi Cameroni (2008): Don Bosco látó szíve. Don Bosco Kiadó, Budapest

Boldogunk, Sándor István nyomában

B. Varga Judit

„Dobtunk egy hátast... és hasra is estünk tőle!”

Nem sokkal a BoscoFeszt után szalézi fiatalok invitálására hagyományos latin nyelvű szentmisén vettem részt a szombathelyi ferenceseknél. A nyár meghatározó lelki élményét kaptam Don Bosco szombathelyi ifjú követőitől és egy felismerést Sándor Istvánnal kapcsolatban.

A hirtelen találkozás velük és Vele a régi ember életét kutató, pszichéjét megérteni vágyó kíváncsiságból valódi oratio, nagy imádás és imádság lett, egyszerre szent részvétel és részesedés Belőle – ahogyan a régiek, az előttünk jártak élték, és tették 1570 óta, négyszáz éven át. Ahogyan Sándor István élte és tette az Úrral való találkozást! Felemelő volt felfedezni a régi rítus erejét, ráébredni, hogy Sándor István nem ismerte más módját az Isten előtti hódolatnak, mint ezt, amiben most mi is részesedtünk a szalézi fiatalokkal a vasi ferences templomban. Ahogy ő is a szolnoki ferenceseknél száz esztendeje! Néha a legegyszerűsebb dolgokhoz kell a legtöbb idő...

A Szent Kvirin szalézi templom összeszokott ministránsai és a mindig akkurátusan, az alkalomhoz, a „nagy Ő”-höz illően öltözködő animátor lányok mellett most is kicsinek, túl spontánnak éreztem magam, hiába tudom „jelesre” az elméletet, hogy a szentmisére otthon kell(ene) készülni, elhatározni, hogy mit adunk, ajánlunk fel Istennek, megkezdeni a belső átalakulást, ismét magamra öltetni a gyarló helyett az új embert. Szent V. Piusz pápa a Tridenti Zsinatot követően rögzítette a tiszta liturgia megőrzését célzó miseformát, amely neves és névtelen szentek lelkét táplálta világszeret, köztük a mi Boldogunkét is. Az Eget

a Földre sugárzó liturgia Joseph Ratzinger, XVI. Benedek néven nagy teológus pápánk megfogalmazásában a jövőendő örök élet előjátéka, a bennünk rejtőzködő igazi gyermekség újbóli felélesztése és a nagyszerűség iránti nyitottság, amely végső soron a testet, testünket feltámadásképes állapotba hozza. Tőle tudom, hogy ezért kell járnunk szentmisére. A latin szertartás új élménye, a szent csend, amely átítatja a régi rítust, a hosszú csend a Sanctus-tól a Pater nosterig a Titokhoz való közelebb kerülésünket segíti, mindazt, amiről a tudós pápa ír. Ez a fajta csend és liturgia teljes összeszedettségre hív, belső nyugalmat és nyitottságot ajándékozik, rádöbben, hogy Isten tényleg saját maga cselekszik és mennyire megtisztel, szeret, amikor ebbe a cselekvésbe bevon minket is. Így tesz bennünket testvérekké és nővérekké, és így ismerjük fel: „Az Úr az!” (Jn 21,7)

Sándor István mindössze 35 éves koráig örülhetett önfeledten és szabadon az Úrnak. Az 1949-es államosítás után az 1952. július végi letartóztatásáig bár ugyanazzal a rítussal és szalézi lelkülettel imádta az Urat, de már nem önfeledten és szabadon. A vidám közösségi ebédek, szeretetlakomák is megfogyatkoztak a szentmisék után. A 2021. július végi hagyományos római misét követő agapén nézem a fiatalokat. Ők nem látják, milyen megnyugtató örömmel nézem őket, és mosolygok ezredszer magamban: tényleg tudott valamit Don Bosco és tényleg tudnak valamit a szaléziak. Aztán hamar érkezik a válasz: az egyik lány odakiált nekem: „Dobtunk egy hátast... és hasra is estünk tőle!” – idézi fel a Sándor Istvánról szóló előadás emlékét Péli-földszentkeresztről, a BoscoFesztől. Érdemes volt akkor is, aznap is felkelni...

Örömnép Kazincbarcikán

Az új rendház megáldása és a műhelycsarnok bokrétaünnepé

Kazincbarcikán július 8-án ünnepélyes keretek között áttették és megáldották a szalézi közösség új rendházát, valamint megtartották a „Tedd képessé” program épülő műhelycsarnokának bokrétaünnepségét.

A város központi részén található, egykor romos épület, amelynek már korábban is használt szárnyában a szalézi kollégium található, 2,2 milliárd kormányzati támogatásból megújult. Itt kapott helyet a szalézi szerzetesek kazincbarcikai rendháza saját kápolnával, a plébánia, tanoda, könyvtár és közösségi helyek, valamint szociális lakásokat is kialakítottak benne. A ház mögött a kazincbarcikai önkormányzat együttműködésével parkot, játszótérrel alakítottak ki.

Ábrahám Béla, a helyi szerzetesi közösség igazgatója emlékeztetett, hogy a rendház átalakítása, többfunkciós tétele 2012-ben merült fel. Rámutatott, hogy ezáltal a plébánia, az iskolák és a rendház együttműködése szorosabbá válik.

A szerzetesház kápolnájában jelen volt többek között Soltész Miklós, a Miniszterelnökség egyházi és nemzetiségi kapcsolatokért felelős államtitkára is, aki beszédében rámutatott: igényesség jellemzi a felújított ház tereit, s ez az igényesség példa, amit tovább kell adni.

A rendházat a kápolnában tartott zenés áhítat keretében áldotta meg Andrásfalvy

János tartományfőnök, kihangsúlyozva, hogy örömnapot ünnepelnek a szaléziak és világiak, akik a hátrányos helyzetű fiatalokért minden követ leleményesen megmozgatnak, hiszen Kazincbarcikán immár a két iskolán, a plébánián és a sportcsarnokon kívül egy ehhez a munkához méltó rendház is a rendelkezésükre áll, hiszen a szaléziak nem magányos harcosok, közösségben dolgoznak, ez az élet-szentség útja számukra.

A házavatás az épület bejáratánál a nemzeti színű szalag átvágásával zárult, ami után átvonultak a Don Bosco Szakképző Iskola területén levő második helyszínre, ahol a 1100 négyzetméteres műhelycsarnok épül. Itt megtartották a „Tedd képes-

sé” program műhelycsarnokának bokrétaünnepségét.

A rendezvény alkalmával időkapuszulát helyeztek el az épülő csarnokban, ahol a kialakított tanműhelyekben fémipari munkások, lakástextil-készítők, közművesek, csőhálózat-szerelők és szobafestők gyakorlati képzése lesz.

Az ünnepségen Andrásfalvy János tartományfőnök és Soltész Miklós államtitkár helyezte a bokrétát egy emelőszerkezeten állva a műhelycsarnok tetejére.

Végül a résztvevők átvonultak a Don Bosco Sportközpontba, ahol elsőnek Pusztas Balázs, a „Tedd képessé” pilotprogram tartományi felelőse beszámolt a projekt részleteiről. Ábrahám Béla szalézi rendházigazgató vetített képes előadásában bemutatta az új kazincbarcikai rendház kialakításának részleteit. A rendezvényen a továbbiakban felszólalt többek között Sztika Péter, Kazincbarcika polgármestere, valamint Demeter Zoltán, a térség parlamenti képviselője is. Soltész Miklós államtitkár kihangsúlyozta, hogy a közös feladat állami, egyházi és önkormányzati összefogással a közös értéktérítés. Pölöskei Gáborné helyettes államtitkár elmondta, hogy a „Tedd képessé” program példaértékű, a Szakképzés 4.0 országos stratégiájának is része lett, s ezzel a nevelve tanítás szemlélete beépült az állami oktatási rendszerbe is.

Don Bosco Barcika Tanoda

Változatos, élménydús nyári táborok –

A karantén időszak után különösen nagy szerepe van a nyári táboroknak a gyerekek életében. Az idei nyáron négy tábort szerveztünk a tanodás gyerekeknek, és most nem maradt el az ottalvós tábor sem. A kézműves tevékenységek, a filmvetítés, a társasjátékok, a túrák, a sporttevékenységek, az érzékenyítés, a tánc, a strandolás, a csapatmunka mellett minden táborra jutott egy-egy kirándulás, fagyizás, lelki feltöltődés. A programok összeállításakor arra helyeztük a hangsúlyt, hogy az önfeledt szórakozáson túl ismeretekhez, a személyiséget formáló élményekhez, és az életpálya során jól hasznosítható tapasztalatokhoz juttassuk a gyerekeket. Jártunk Bükkszentkereszten, Péliföldszentkereszten, Mogyorósbányán, Esztergomban.

Négynapos ottalvós táborunk helyszíne Péliföldszentkereszt volt augusztus 2–5 között. A hosszú utazás után szinte azonnal egy fürdéssel kezdtünk a helyi tóparton. Ezt követően Robert atya vezetésével körbejártuk a területet, megismertük a közvetlen környezetet, majd egy esti sorversennyel zártuk a napot a kivilágított focipályán. A második napot Esztergomban töltöttük. A harmadik napon délelőtt megnéztük a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontot, majd lehetőséget kaptunk lovaskocsikázásra. Délután egy izgalmas túrán vettünk részt, melynek célállomása Mogyorósbánya volt. Utolsó

HÍREK MAGYAR TARTOMÁNYBÓL

„Szalézia” – Barcikai Nyári Oratórium

Kazincbarcika is fellélegzett a koronavírus-járvány okozta korlátozásokból, és a Szalézi Nyári Tábor most új, alkalmasabb helyszínen, a Szalézi Szent Ferenc Gimnáziumban lelt új otthonra. Igazi színfoltot hozott az iskola épületébe és az udvarba a gyermekek és fiatalok lelkes és felszabadult jelenléte, a családi légkör, melyben megtapasztaljuk, hogy „Isten másokért teremtett minket”. Külön öröm, hogy sok fiatal talált itt egy befogadó közösségre, és tovább lehet folytatni azt a munkát, amit Don Bosco álmodott meg. Fiatalokkal a fiatalokért.

Sivadó

esténken mindhárom csapat egy-egy 5 perces előadást mutatott be egy előre megkapott bibliai történetből. A zsűrizéshez felkértük De Rossi atyát is, aki örömmel csatlakozott hozzánk. Az elő-

adások után tábortűzzel zártuk az estét, ahol közös énekléssel, történetek mesélésével szórakoztunk. Másnap ebéd után élményekkel gazdagon indultunk haza.

Nyárázó táborunk augusztus 23-án kezdődik majd, ahol bekapcsolódunk a kazincbarcikai Don Bosco Fesztivál programjaiba is.

Köszönjük a szaléziak jelenlétét és támogatását, a napközis táborok helyszínét a Don Bosco Iskolának, a szállításban való segítséget a Műhelyiskolának.

Molnár Mariann

Szalézi Művek Kft

Nyári gyakorlat sportnapokkal és jutalomkirándulással –

A Szalézi Művek Kft-nél az összefüggő nyári gyakorlatukat töltő diákoknak szeretnénk volna megszínesíteni a gyakorlaton töltött napjaikat. Így kezdeményeztük a Nyári Gyakorlati Sportnapokat július 8-án és 12-én, amelyek keretében első körben pingpong bajnokságot tartottunk herboljai telephelyünkön. A bajnokság jó han-

Tanodások a Gerecse Natúrpark Látogatóközpontban

gulatban, élvezetesen telt, a tanulók saját nevükkel ellátott mezben mérkőztek meg egymással.

Nagyné Vass Franciska játékvezető vezényelte le az érdekes meccseket, majd győztest hirdetett a kiválóan teljesítő diákok közül. A pingpong bajnokság nyertese Lakatos Benjámin 2/10/c osztályos hegesztő tanuló lett.

A tanulók jutalma egy névre szóló oklevél volt és a mez, amit Lukács László ügyvezető adott át személyesen.

Az összefüggő nyári gyakorlat végén a szorgalmas és lelkes tanulókat miskolci jutalomkirándulásban részesítettük. A diákok jutalma a DVTK stadion teljes bejárása, emellett a Diósgyőr-Kassa edzőmeccs megtekintése is a meglepetés része volt.

A tanulók nagy lelkesedéssel járták végig a területet és tudtak meg számos új dolgot a stadion történetéről és a fociról is.

A meccs már csak a jó hangulat csúcsa volt, emlékezetes és érdekes játéknak voltunk szemtanúi, a tanulók végig izgatottan elemezték a mérkőzést.

Szeibert Dorka

Óbudai Savio Ministráns Napok résztvevői

ÓBUDA

Savio Ministráns Napok – Az év folyamán betervezett ministránsfoglalkozásokat – ahogyan más ifjúsági programjainkat is – félbeszakította a járvány, sőt a korlátozások egy jó ideig még az oltár körüli szolgálatot sem tették lehetővé. De a korlátozások fokozatos enyhítésével azon gondolkodtunk, hogyan tudnánk újra beindítani a ministránséletet. Ekkor

vetődött fel az az ötlet, hogy pótolva az elmaradt ministránsfoglalkozásokat, szervezzünk egy napközi jellegű helyi ministránstábort, Savio Ministráns Napok néven.

A tanév lezárása utáni napok tűntek erre a legmegfelelőbbnek, így június 16–18. között rendeztük meg a ministránstábort, amelyen 16 ministráns vett részt. A gyerekek három csoportban együtt tanultak, ministráltak, játszottak, versenyeztek stb. Minden napnak volt tematikája, amelynek középpontjában egy boldog vagy szent életpéldája állt. Az első nap Emmanuel szalézi kispap Savio Szent Domonkost ismertette meg kicsit jobban, majd másnap jómagam a nemrég boldoggá avatott Carlo Acutist. Nádudvari Géza testvér pedig Boldog Sándor Istvánt mutatta be a ministránsoknak a szalézi vértanú testvér működésének helyén.

Templomtúrát is szerveztünk a táborban. A Szent István Bazilikában Fehér Zoltán atya kalauzolta végig a ministránsokat, akik még a mások által nem látogatható „kulisszák mögé” is betekinthesek. Az újlaki Sárlos Boldogasszony-templomban Beran Ferenc atya, az újpesti Clarisseum – Szent István király-templomban pedig Márkus Zoltán atya fogadta a ministránsokat. Minden nap volt szentmise, melyet a táborban Pali atya, a Clarisseumban való látogatásunk alkalmával pedig Márkus Zoltán atya tartott.

Természetesen a mozgás sem maradhatott el, a második napon a Margitszigeten sportnapot tartottunk. A három nap alatt volt egy visszatérő feladatuk a ministránsoknak. A három csapatnak három nap

Elsőáldozás Óbudán

Úrnapiján, június 6-án izgatott, de mosolygós csapat vonult a templomunkba. Egész pontosan 29, többnyire harmadikos kislány és kisfiú gyűlt össze azért, hogy életükben először magukhoz vehessék Krisztus testét.

Mindannyian fehér ministráns ruhában, a 2021-es év speciális kiegészítőjével, az elsőáldozós maszkkal, és várakozással telve vonultak át az óbudai kollégiumból a templomba. Pali atya prédikációjában egy kedves történetet hallhattunk, miszerint az örökmécsesre egyfajta piros lámpaként is tekinthetünk, ami jelzi lelkünknek, hogy néha meg kell állni, és el kell csendesedni. Aki ismeri a 9-es misék hangulatát, tudja, milyen nehéz feladat ez a gyerekeknek, de most, elsőáldozásuk alatt sikerült nekik is elcsendesedni, láthatóan teljes átélessel vettek részt a misén.

Az elsőáldozók, miután Krisztus testét magukhoz vették, ünnepélyesen ígéretet tettek Jézusnak, hogy mindennap imádkoznak, vasárnap misére járnak, gyakran áldoznak, rendszeresen gyónnak és másoknak, a Mennyei Atya gyermekeként, sok örömet szereznek.

A szentmise után agapéval ünnepeltük meg e csodás eseményt. Mindannyiunknak felszabadító érzés volt ezzel az ünneppel kilépni a pandémiából.

Isten áldását kérjük a gyermekekre és családjaikra!

Luter Kriszta

Óbudai Nyári Oratórium 2021 – az első hét résztvevői

alatt egy terepasztalt kellett elkészítenie, amely egy templommakett és környezetének elkészítését foglalta magában. Szépen dolgoztak a csoportok, és a látványos terepasztalokat a Segítő Szűz Mária-templomunkban ki is állítottuk.

A Savio Ministráns Napok ötletét és megvalósítását a Szentlélek sugalmazta és támogatta, aminek jeleit hálatelt szívvel felismerhettük a szervezés és megvalósítás folyamán. Köszönjük az atyáknak a szíves befogadást, a jelenlétet, és hogy megerősítették a ministránsokban az ol-társolgálat szeretetét. Szeretnénk megköszönni Tóth Antal, Varga Sebestyén, Márialigeti Áron nagy ministránsoknak a program lebonyolítását, Bittsánszkyné Egri Márti szalézi munkatársnak és Végh Györgyinek a sok segítséget! Köszönjük a Segítő Szűz Mária Lelkészseg támogatását és az óbudai szalézi közösség, különösen a fiatal rendtársak jelenlétét és segítségét.

A Savio Ministráns Napok úgy gondolom, nemcsak az elmaradt ministránsfoglalkozásokat pótolta, hanem hozzájárult a ministránsok közösséggé válásához, a ministránsöntudat erősítéséhez, amelynek mindig is nagy hagyománya volt Óbudán. Ennek eredményeképpen pedig ezen napok elmúltával Óbudáról egy nyolcfős lelkes csapattal elindulunk a tartományi Ministránstáborba is.

Kovács Sándor SDB

– köztük nekem is – a júniusi nyári oratórium évek óta a nyár elindítója. Ebben a két hétben, ahol előbb felkészülünk, majd következő héten hétfőtől péntekig tábor tartunk, tökéletesen megfér a testi, szellemi elfáradás és az egészen mély lelki feltöltődés. Ezt talán az élmény szó írja le a legjobban. A nagyra duzzadt táborozói létszám – az idén már 80 főt számláló segítői gárda és a kb. 180 gyermek – is mutatja, hogy jól érzik magukat mind a résztvevők, mind a szervezők! Utóbbiaknak nem csak munkájuk, de lelkesedésük, jókedvük is nagy erő. Hál' Istennek lehetőségünk van több rászoruló gyermeket is kedvezményesen fogadni a táborba, hogy ők is megtapasztalhassák a szalézi nyár élményeit.

A csoportvezető animátorok és a tábor

ellátását szervező akciók egymás kezé alá dolgozva igyekeztek a gyerekeknek az Aladdin című rajzfilm hangulatát a Péter-Pál Szalézi Iskola falai közé varázsolni. A színdarabban a gyerekek megismerhették a klasszikus szereplőket, láthatták Aladdin jellemfejlődését, ahogy jobb életre vágyó utcafűből Jázminnal együtt a boldogságot, reményt kereső és adni akaró szultán lesz.

A kirándulások és a programok is a történet részeivé váltak. A csoportok vetélkedője a Vérmezőn a lámpás megszerzéséért folyt. Az oratóriumi építkezés miatt a Margit-szigeten megtartott sportnapon a gyerekek megtanulhatták, milyen fontos egymásban tartani a lelket és a reményt, majd Péliföldszentkeresztre is elutaztunk, ahol a sokak által várt fürdés volt a

Óbudai Tücsök tábor résztvevői

fő program. A feldíszített iskolában – más néven Agraba városában –, vagy épp az aktuális helyszínen bansolásra, csoportpercre is sor került, utóbbi alatt a napi témát beszéltük meg a gyerekekkel, vagy csapatépítő játékokat játszottunk. A műhelyeknél a gyerekek választották meg, hogy mesét olvasni, focizni, hennázni, arcfesteni, vagy épp „Alszik a várost” akarnak-e játszani.

A klasszikus Aladdin mesét feldolgozó júniusi hetet (21–25) még követi egy augusztusi, amelyet 23-ától 27-ig tartunk. Szívesen várjuk ott is a gyerekeket, ha ők is kíváncsiak, Aladdin hogyan birkózik meg a szultánság és a kormányzás nehézségeivel.

Buza Kornél

Tücsök tábor 2021 – Hatalmas élmény volt számomra a Tücsök tábor, amit óbudai rászoruló gyerekeknek szerveztünk! Már a tábor megtervezése is nagyon izgalmas volt. Bár csak három napig tartott (június 28–30.), mégis nagyon tartalmas és vidám programok voltak minden nap. A gyerekek és mi szervezők is nagyon élveztük.

Első nap elmentünk a Vadasparkba, majd utána gyermekvasútra ültünk. Bár a tikasztó délelőtt után már kicsit fáradtabbak voltak, így is nagyon élvezték a gyerekek az utazást. A második nap a Margitszigetre mentünk, ahol sokat játszottunk, majd utána kézműveskedtünk. Különleges linóleum nyomtatokat készítettünk, amiket magukkal is tudtak vinni a gyerekek. Az utolsó napon a Városligetbe mentünk, ahol szintén sokat játszott-

tunk. Hazafelé hajóval utaztunk, amit mindenki nagyon élvezett. A tábor egy keretmesére épült, amit mi találtunk ki. A három napban a gyerekeknek, vagyis testőr tanoncoknak meg kellett szabadítaniuk a birodalmat a gonosz sárkánytól. Napról napra közelebb jutva a célhoz ezt végül barátságos úton sikerült elérniük, így sikeresen teljesítették a feladatot, és testőrökké váltak.

Nekem az adta a legnagyobb élményt, hogy bár a gyerekeket a tábor előtt még nem nagyon, vagy egyáltalán nem ismertem, a tábor végére azonban már odafigyeltak, megöleltek, és bizalmasan beszélgettünk. Rajtuk is látszott, hogy mennyire élvezik a tábort. Bár csak tizenöten voltak, ám így legalább egyénileg több figyelem jutott nekik, és nagyon jó volt megismerni őket.

Rigó Réka

Szent Péter és Pál Szalézi Általános Iskola

Kalózik a Balatonnál – A vírusjárvány okozta kiesés után most még nagyobb örömmel és várakozással rendeztük meg június 27 – július 2. között a Szent Péter és Pál Iskola idei nyári táborát Káptalanfüreden.

Kalóztábor volt ez a javából: volt kalózszepegyverseny, készítettünk hajó maketeket, és természetesen a fürdőzés és a vidám játékok sem maradtak el.

A több mint 80 résztvevő aktív pihenését segítették a közös beszélgetések, és a tanárok által jól megszervezett programok is.

Bár nem igazi kalóz szokás... de mi a

Nyári szakmai gyakorlaton a számalk-szalézi diákok

napunkat közös imával kezdtük és fejeztük be, valamint szentmise is volt a tábor alatt. Szerencsére jó időt fogtunk ki, amely kedvező volt a strandon való tartózkodáshoz – ahol néha még az EB focimeccseit is megnézhetjük.

A szervezett sportversenyek mellett volt még csapat-, akadály- és ügyességi verseny, kenyérdagasztás, és animatori jelenléttel megtámogatott tábortűz is.

Sok alsós is részt vett a táborban, ami különleges figyelmet igényelt a szervezők részéről. Úgy gondolom, hogy ezt a kedves kihívást is teljesíteni tudtuk, és igazi családtként vettük körül azokat a gyerekeket, akik először voltak több napot távol a szüleiktől, családjuktól.

Reméljük, hogy ebben a légkörben megerősödve ugyanilyen lelkesedéssel fogja várni mindenki a jövő évi káptalanfüredi „péterpáros” tábort.

Külön köszönjük az iskola tanárainak a szervezést és a részvételt, amellyel mindig bebizonyítják, hogy mennyire fontosak számukra a rájuk bízott gyerkőcök.

P. Márkus Zoltán SDB

ÚJBUDA

SZÁMALK-Szalézi Technikum és Szakgimnázium

2021. nyár – A szakmai vizsgák nehézségei és sikerei után épp csak szusszan-

Szent Péter és Pál iskola nyári tábora Káptalanfüreden

tuk picit, és máris belekezdünk a nyári szakmai gyakorlatok szervezésébe. Első éves diákjaink – a járványügyi helyzet miatt – most kizárólag iskolai keretek között teljesíthették az előírt gyakorlatot, ezért a tanár kollégák igyekeztek ezt színesen és változatosan megoldani.

Fotográfus szakon például a diákok – a nyári divatfotó gyakorlat keretében – kis csoportra osztva tervezői ruhákat fotóztak akkumulátoros vakukkal a Teveszikkánál. Fárastzó, ám nagyon szép képeket eredményező napok voltak ezek, ahol megismerkedhettek többek között a Rockabilly stílussal és a Street Fashion divattal is, mindezt úgy, hogy munkájukat profi mesterfodrász segítette, így a diákok teljes képet kaptak arról, hogy milyen a divatfotózás gépezete. Azonban nemcsak ruhákat, hanem sportot is fotóztak, ugyanis Tóth Tibor tanár úr vezetésével a Honvéd FC labdarúgócsapat edzésein ismerkedhettek a sportfotózás műfajával.

Turisztikai szervező szakos tanulóink sem unatkoztak, a rekkenő hőségben járták Szentendre utcáit és ismerkedtek a kisváros nevezetességeivel, összegyűjtötték a szakmai anyagokat és dokumentációt készítettek a látottakról, hallottakról. Dekorátoreink pedig digitális és offszet nyomdába látogattak, ahol megismerték a nyomtatási munkafolyamatokat, gépeket, eszközöket és szerszámokat, így egészítve ki az évközben megszerzett elméleti tudásukat. Emellett persze nem maradhatott el a dekorálás sem, így Faltis Roberta tanárnő vezetésével nyári hangulatba öltöztették a biatorbágyi Juhász Ferenc Művelődési Központot, nagy sikert aratva ezzel a látogatók és az érdeklődők között.

Mindeközben természetesen javában zajlik a beiratkozás, várjuk az új elsőéves diákokat és reméljük, hogy szeptemberben ismét megtelik élettel az iskola, és visszatérhetünk a régi kerékvágásba. Annál is inkább, mert idén első alkalommal kerül megrendezésre országos tanévnyitó az egyházi szakképző intézmények számára is, amely az Innovációs és Technológiai Minisztérium, illetve a SZIF közös szervezésében valósul meg. Mindkét szalézi iskola számára nagy megtiszteltetés, hogy helyszíniként ránk esett a választás.

Révész Angéla

Sándor István emlékmise születésnapj köszöntéssel

Az újpesti Clarisseumban immár hagyomány, hogy június 8-án a mindenkori szalézi tartományfőnök szentmisét mutat be, megemlékezve Boldog Sándor István testvéréről. Idén sem volt ez másképp: Andrásfalvy János szalézi tartományfőnök atya ünnepi szentmisét mutatott be a szalézi vértanú tiszteletére annak égi születésnapján – a saját ötvenedik születésnapján.

Különösen fontos ünnep ez lelkes közösségünknek. Minden évben visszatérő dátumunk, amikor az egész szalézi világ vérkeringésébe kapcsolódhatunk be. A szaléziak ujjja a mai napon erre az ütőerre összpontosít, hogy az éltető ritmust kihallja belőle, és Boldog Sándor Istvánra tekintve új erőre kapjon. Ezt a megújult erőt és lelkesedést is kívántuk a születésnapos atyáknak. Köszönjük a Szalézi Család minden tagjának, hogy együtt ünnepelhettünk ezen a fontos napon!

P. Márkus Zoltán SDB

ÚJPEST – CLARISSEUM

Boldog Sándor Istvánnál a kezdetektől... – Június 12-én közösségünk, és hozzánk csatlakozva még néhány érdeklődő elindult, hogy felkeresse Sándor István vértanú életének első állomásait Szolnokon.

Nem csupán földi elemőzsiákkal pakoltunk fel (mivel ebédet nem rendeltünk, csak batyuból intéztük szerény ellátmányunkat), hanem számos lelki kéréssel,

amelyhez vértanúnk közbenjárását szeretnénk volna ma különösképpen igénybe venni.

Buszunk technikai hibája sem tántorított el, és úgy gondolom, hogy bőségesen visszakaptuk azt élményekben, amit az elindulás késedelmessége okozott.

Szolnokra érve először a templom előtt álló Sándor István szobornál tiszteltük Boldogunk emlékét. A templomban ugyanis szentmise, később pedig keresz-

Clarisseumi zárandokok Szolnokon

telők voltak. Mi sétáltunk egyet a Tiszavirág nevű gyaloghídon, majd ünnepi szentmise következett. Ministránsaink egy rövid állatmentő „előadásnak” is részesei lehettek a sekrestyében, egy templom előtt talált denevér jóvoltából. A szentmisében Isten elé tehetjük hálánkat és kéréseinket. Szép orgonaszó mellett emelhetjük szívünket Istenhez – megköszönve Boldogunk életpéldáját, áldozatát is.

Ezt követően a Vártemplom irányába indultunk, ahol Sándor István gyakran részt vett az adventi Rorate szentmiséken. (Itt éppen ekkor esküvőhöz díszítettek.) Ugyanakkor kértük a magyar stigmatizátnak, Galgóczy Erzsébetnek is a közbenjárását. Ő ebből a templomból, amikor 1914-ben a román csapatok szétlőtték, miseruhába csavarva menekítette ki az Oltáriszentséget, átúszva a hideg Zagyva folyót. Erzsébet ekkor 14 éves volt. Később betegségbe kényszerülve, 42 évnyi felajánlott szenvedés után hunyt el Máriaremetén, 1962-ben.

Imádságunk után a helyi közösség várt bennünket egy agapéval, finom szolnoki habos islerrel. Ezúton is hálásan köszönjük kedvességüket!

Záróprogramként a Rep Tár repülő kiállítás következett, ahol idős és fiatal egyaránt találhatott magának kedvére valót. A kisebbek akadálypályán, játszótéren szórakozhattak, míg az öreg bakák nosztalgizáló, csillogó szemekkel tekintettek a régi gépekre, harci járművekre. A kiállított 64 repülő, a szimulátoros játékok és az idegenvezetés valóban széppé tették ezt a napot is.

Hazaérve, a lelki hatást még mindig izlelgetjük bensőnkben. Olykor felsejlik valami bennünk, valami Istenhez való közeledés, amit Boldog Sándor István közbenjárásának tulajdoníthatunk...

P. Márkus Zoltán SDB

NYERGESÚJFALU

15. Szalézi Nyári Oratórium – Az idei évben is immáron sokadik alkalommal megrendezésre került és sikeresen lezajlott a nyári oratórium. Mindkét héten 130 kalandvágyó és izgatott táborozó, valamint körülbelül 30 animátor és 20 önkéntes segítő vett részt a különböző programokon és izgalmas vetélkedőkön. A tábor témája a *Csodapark* című mese-film mondanivalójára épült, melyet a

keresztény hitre támaszkodva alakítottunk át, teletűzdelve izgalmas bibliai történetekkel.

Az animáció nagyon hangulatos, jól szervezett és tanulságos volt. Arra nyitotta fel a táborozók szemét, hogy egy magát kirekesztve érző fiatal a telefonjának nyomogatása nélkül képes a teljes változásra a hit, a szeretet és a közösség erejével.

A szervezők kitettek magukért. A különféle játékok mellett lehetőség nyílt meglátogatni az első héten a Budakeszi Vadasparkot, ahol szórakoztató vetélkedők várták a csapatokat. A hét lezárásaként a péli földszentkeresztii tófürdőzés nyújtott élményt, a vidám vizes játékokkal. A második héten – az elmenős napon – a kalandozás a tatabányai Gyémánt Fürdőben folytatódott.

Mindkét mozgalmas hetet most is, mint mindig gálaműsor zárta. Egyéni *Ki mit tud?* vetélkedők és a csapatok mulattató produkciói gazdagították az élményeket. Reméljük, hogy jövőre ismét ugyanekkorra lelkesedéssel tudjuk majd várni a gyermekeket, akik az év közbeni programjainkról sem feledkeznek majd meg!

Bálint Dániel

Plébániai hittanos tábor – Hittanos táborunkat idén is napközis jelleggel szerveztük meg július 26–30. között, melyre 100 gyermek és 23 középiskolás, főiskolás, sőt felnőtt segítő, csoportvezető jelentkezett. Jelmondatként Néri Szent Fülöp mondását választottuk: „Rendben! Mikor kezdünk el már végre jól tenni?“, amit táborozóink korosztály szerint nyolc csoportra osztva éltek meg.

Nyergesújfalu – 15. Szalézi Nyári Oratórium

Nyergesújfalui plébániai hittanos tábor

Minden nap más-más szentet hívtunk, hogy segítsen ebben: Lisieux-i Kis Szent Teréz segítségével rácsodálkoztunk a körülöttünk lévő világra, magunkra; Szent Lőrinc „kincseink” felfedezésére biztatott; Néri Szent Fülöp példája nyomán megkezdjük a vándorlást önmagunk felé; Lellisi Szent Kamill az élet/játékról tanított; végül Bosco Szent János megmutatta, hogy tegyünk mindent vidámsággal a szívünkben.

A tábor utolsó napjának mottójául a vidámságot választottuk és Don Boscót, aki ezen a napon végigvezet bennünket. Ezért indultunk zárandoklatra Péli-föld-szentkeresztre, hogy a szaléziak bölcsőjében ismerkedjünk meg a nap szentjével. Megküzdve a távval, a kánikulával először a bajóti plébánián, majd a lourdes-i barlangnál pihentünk meg, ahol a csoportok összegezték a hét során kapott kincseiket. Ebéd után négy helyszínen négy szalézi atya, ill. testvér segített minket abban, hogy közelebb kerüljünk Don Boscóhoz. Nagy öröm volt, hogy a záró szentmise sok szülő is eljött, velünk adva hálát a hét ajándékaiért, a gyerekekért.

Végül a Jerusalema örömtánc kovácsolta eggyé a táborunkat, hogy innen hazaindulva megtegyük azt, amit egész héten kérdeztünk magunktól: „Rendben! Akkor mikor kezdünk el jót tenni?” MOST!

Bakonyi Loretta

SZOMBATHELY

Szombori nyári napsütésben – Idén 29. alkalommal került megrendezésre a Szombathelyi Szalézi Nyári Oratórium június 21. és július 9. között. A sokszínű kínálat valóban megmozgatta a négy helyi szalézi és a negyvennégy animátor és segítő képzelőerejét, tapasztalatait és kapcsolatrendszerét, ugyanis a százötven táborozónak minőségi, a teljes személyt fejlesztő programokat szerettünk volna kínálni.

A mozogni vágyó fiatalok a tömeges bans-okon kívül megvillanthatták tehetségüket csocsó-, pingpong-, röplabdabajnokság és „trambulin szépségverseny” keretében. A sporthoz köthető élményeket gazdagította „freestyle” focibemutató két labdazsonglörrel, és egy látogatás az Illés Akadémián, a Szombathelyi Haladás utánpótlás-nevelő bázisán. Az Úr megáldott bőven jó idővel, így kétszer is sikerült elmenni a táborozókkal a szom-

29. Szombathelyi Szalézi Nyári Oratórium

bathelyi Tófürdőbe.

Kulturális tartalmakért külső helyszínekre is ellátogattunk a résztvevőkkel, ugyanis a Szombathelyi Egyházmegyei Levéltárban Mátyás király fekete seregével és korabeli iratokkal ismerkedhettünk meg, a Vas Megyei Levéltárban pedig a Trianon-kiállítás szolgált szív- és szemléletformálásra. A tábor belső helyszínei gasztróélményeket is biztosítottak, mézkóstolás és sütiműhely formájában. A technikai képességeket kézműves műhelyben kamatoztathatták a gyermekek és fiatalok.

Ugyanakkor nem lenne szalézi a nyári oratórium lelki tartalmak nélkül. A lelki keretet kifejezte az első napi, megindító szentségimádás a tengernyi fegyelmezett gyermek és fiatal hódolatával, és az utolsó napi szentmise egy harmincfős leánykórus és mintegy huszonöt ministráns szolgálatával, akiket az animátoraink vezettek. Ezen szentmise keretében három animátor avatásán, és megható befogadásán vehettünk részt. Közben pedig az első hét utolsó napján Kővári László Károly szalézi atya újmisési áldásával bocsájtott minket útra, miután bemutatta a szentmisét.

Idén sem maradt el a három hetet átítató mottó összhangban a rendfőnök ez évi strennájával („A remény mozgat minket”): „Éltet a remény, hogy céljaid elérd”. Ezen a vonalon a szalézi rendtársak és az animátorok buzgó téma- és csoportvezetésével sikerült feldolgozni építő jellegű témákat (pl. különböző szentekről), főként Don Bosco néhány álmát, különösen az Egyháznak az Eucharisztia

és Szűz Mária felé haladó hajójáról. A résztvevőkkel az ő személyes álmaikról, reményeikről, azok kihívásairól, követendő példaképeikről és a közösség erejéről osztottunk meg tapasztalatokat szóban, írásban és egyéb módokon. Ugyanakkor jobban megismertük az egyházi „hajóflotta” néhány „kormányosát”, mint például Andrásfalvy János szalézi tartományfőnököt és Székely Jánost, a szombathelyi egyházmegye püspökét személyesen, továbbá egy a táborozóknak címzett videóüzenetnek köszönhetően, magát Ferenc pápát is. Előadások keretében tanúságtételt, és egyéb építő jellegű, reménykeltő tartalmakat tehettek magukévé a fiatalok.

A tábornapok végén általában egy várva várt pillanat a megelőző módszer egyik fontos eleme, a jutalmazás. Itt a versenyek győzteseinek kívül a csoportok vezetői napi jutalmazottat, majd a hét utolsó napján ún. minimátort hirdetnek. Ez utóbbi egy átfogó kép alapján való elismerés, melyben kiemelésre kerülnek azok a résztvevők, akikben az animátorság csírája látványosan felfedezhető.

Immáron hagyománnyá vált minden tábori hét péntekén a „Szaligála”, ahol a szülők derűsen vagy éppen könnyekig meghatódottan élvezhetik gyermekeik különböző ügyességeinek bemutatását a színpadon. Ezek a péntek esték a gálaműsor után általában sütögetésbe és egyéb kikapcsolódásba torkollnak az ott maradó szülőkkel és gyermekekkel.

Don Boscóhoz híven, aki nem győzte megköszönni és felemlíteni a jövevőket, mi is hálával gondolunk néhány szabad-

időt és anyagiakat nem kímélő jótévkre. Isten fizesse meg a Margit mamát idéző munkatárs nénik folyamatos jelenlétét, és uzsonna- és frissítő készítését, négy védőnőnk állandó, szívélyes jelenlétét, az ingyen fagyi-, a mozigép-, az ingyen belépő- (pl. Illés Akadémia és levéltárak), a strandbelépő-kedvezmény biztosítását, a logótervező fiatal munkáját stb.

*Berkeci Szabolcs SDB, Melega Júlia,
Tóth Eszter*

BALASSAGYARMAT

„Légy a napom fénypontja” – Szalézi Nyári Oratórium – Miután kiderült, hogy a tavalyi helyzettől eltérően megtarthatjuk a táborunkat, mindenki készülödni és szervezni kezdett. Így a 2021-es Balassagyarmati Szalézi Tábor újult erővel fogadhatta a kb. 120 jelentkezőt.

A megszokott kék, zöld és piros színek mellett bővült a táborunk egy fekete színű csoporttal is. A fekete, vagyis kalandcsoport két héten keresztül lelkesen segítette az animátorok és kisanimátorok munkáját.

A napot mindig imával kezdtük és zártuk, amelyet általában Zalán atya vezetett. Reggelente színdarabokat nézhettek a gyerekek. Pán Pétert és Csingilinget kísérhették végig az útjukon, amely során Péter célját és a fényt is kerestük.

Délelőtt közös programokkal készültünk, a gyerekek különböző akadályversenyeken és ismerkedős játékokon vehettek részt.

A finom ebédek után, ami a járványügyi szabályok miatt kissé eltért a szokásostól, megkezdődtek a különböző délutáni programok. Foci-, csocsó- és pingpongbajnoksággal, valamint különböző csoportversenyekkel színesítettük a napot. A

Vácszentlászlón is találkozhattak a gyermekek a szaléziakkal

VÁCSZENTLÁSZLÓ

Szalézi Nyári Oratórium – Vácszentlászlón már-már szokásos módon egy teljes héten át találkozhattak a gyerekek Don Boscóval és a szaléziakkal. Az oratóriumot június végén, egészen pontosan 28-án nyitottuk meg, a szentmisét Biet Pál szalézi atya celebrálta, aki az oratórium születésénél is jelen volt. A szentmise alapvető öröme csak fokozta három fiatal animátorra avatása is, akik megkapták a jelképes sárga kendőt, és egyben ráléptek az animátorsághoz vezető útra. Reméljük, jövőre már az ígértéteket hallhatjuk, és azon a héten immár nagyanimátorként köszönthetjük őket!

A tábor egy különleges téma köré épült: ez nem volt más, mint a Wall-E című film. Idén úgy döntöttünk, hogy egy ismert mese segítségével igyekszünk még közelebb hozni, még megfoghatóbbá tenni az idejénre üzenetét, a reményt. A filmrészletek mellett a mini színdarabokat szintén a meséhez kapcsolódva jelenítettük meg: a kerettörténete egy környezetvédelmi projekthét volt, melyen egy osztály vett részt. Ezek segítségével témáink voltak a felszínesség, az

gyerekek részt vehettek kézműves programokon is, itt többek közt könyvjelzőt, barátságkarkötőt, gyertyát és teafilter virágot is készíthettek.

Az első hét szerdáján egy akadályversenyen vehettünk részt a városban, ezáltal a gyerekek jobban megismerhették a környéket. Másnap egy misére mehettünk át a templomba.

A tábor folyamán több vendégünk is érkezett, a tűzoltók és a mentősök mellett Claudius atya is meglátogatott minket.

A nyírjesi vadasparkba is ellátogattunk a második hét folyamán. Az ezt követő, csütörtöki nap során pedig egy nagy eseménynek lehettünk tanúi a szentmisén, hiszen sor került az új animátorok felavatására.

A tábor egy gálaesttel zártuk, amelyen minden csoport bemutatott egy produkciót. Ennek végén kiderült, hogy a pirosak gyűjtötték a legtöbb pontot, ezzel pedig megnyerték a versenyt.

Az életre szóló élmények mellett sok új barátot is szereztek a gyerekek. Reméljük, jövőre is találkozunk!

*Szolnoki Vivien, Imre Emma,
Bakos Dorka*

Szalézi Nyári Oratórium Balassagyarmaton

értékek, a közösség, az elfogadás, barátság, a szeretet mértékletessége, a szorgalom és család. Az egyhetes együttlétet különlegessé tette, amikor egyik nap a teljes oratórium elzarándokolt a galgahévi Bika-tóhoz. A gyalogutat a gyermekek nagyon élvezték, a tónál pedig szabadon játszhattak, ami csak még jobban elfárasztotta őket. Július 2-án, a zárómiséen pedig ismét egy szalézi atyát, Márkus Zoltánt köszönthettük, aki a zárómiséet celebrálta.

Tordasiak Pesthidegkúton a 101 éves Annuska nővérrel

TURA

Első Nyári ORI – Turán első alkalommal került megrendezésre a szalézi oratórium, amit mindenki nagy izgalommal várt. A hét elején ismerkedős játékokkal igyekeztünk közelebb kerülni a gyerekekhez. Rögtön első nap, július 7-én meglátogatt minket Andrásfalvy János atya, aki a nyitómiséet mutatta be. A turai oratórium mind a négy napja egy-egy szalézi szent köré épült, ezért aztán a mindennapos mini színdarabok róluk szóltak. Természetesen nem maradtak el a bansok sem, melyeket a gyermekek nagyon élveztek, és előszeretettel utánoztak minket, elsajátítva a lépéseket. Lehetőségük volt még kézműveskedni, focizni, különböző versenyeken, vetélkedőkön részt venni, de természetesen a kiscsoportos beszélgetések nélkülözhetetlenek voltak. Mindennap beszélgethettek a csoportvezető animátorokkal és segítőkkel; ezen alkalmak alatt pedig törekedtünk arra, hogy a gyermekek felismerjék saját talentumaikat, megtanuljanak hálát adni, és minél közelebb vigyük őket a szalézi lelkeséghez. Több vendéget is köszönthettünk az oratórium alatt. Egyik nap Jani Áron testvért és Demény Annát,

a balassagyarmati oratórium vezetőjét láttuk vendégül, másnap pedig Gamoń Ewa nővért és néhány pesthidegkúti animátort. A vendégeink örömmel, lelkesen vettek részt a játékaikban, és olyan szinten megtalálták a gyerekekkel és a fiatalokkal a közös hangot, hogy sokan visszavárják őket. A július 10-ei záró szentmise sem maradt szalézi vendég nélkül: Hartai Gábor atyával együtt ünnepelhetünk.

Mindkét közösségben közös családi nappal zárult az idei Nyári Oratórium, melyen a gyermekek és a fiatalok a szüleikkel lehettek együtt. Az egész napon át tartó játékos vidámság, boldog együttlét és szórakozás után a templom padjaiban ülve mindnyájan úgy éreztük: Isten most nagyon mosolyog ránk!

Simon Zoltán SC

TORDAS

Nyári oratórium – Az idei év mindannyiunk számára rendhagyó volt. Ezért nagy öröm volt számunkra, hogy idén is megnyithatta kapuit nyáron az oratórium Tordason, június utolsó két hetében, ezúttal harmadik alkalommal. Az animátorok már tavasszal nekiláttak a szervezés-

nek, hogy a gyerekek számára minél szórakoztatóbbá varázsolják ezt a két hetet. Témánk az év strenájára építve a remény volt, jelmondatnak pedig egy szót választottunk: Örüljete! Ezt négy szent életének feltérképezésével, kisebb csoportokban dolgoztuk fel. Reggelente egy rövidebb színdarab keretein belül adtuk át a napi üzenetet, ezt követték a napindító gondolatok, melyek szintén az animátorok ténykedéséhez köthetők. Ezután vonultunk el a korosztály szerinti csoportokba, ahol tovább gondolkodtunk együtt a témában, játszottunk. Az együtt töltött időből természetesen nem maradhatott ki a közös játék, ének. A meleg idő ellenére nagy lelkesedéssel fogócskázunk, számháborúztunk együtt és frissültünk fel egy-egy vizes játék keretében. Ebéd után kicsit megpihentünk, ekkor színes és változatos kézműves foglalkozások közül választhattak a gyerekek: készítettünk például papírmasé talakat, rizspárnát, sárkányt is. Egy nap autóbusszal a Budai-hegyekbe kirándultunk, reggel a nővéreknél jártunk, majd gyermekvasutaztunk, s végül megmásztuk a János-hegyet. A két hét során együtt imádkoztunk és két szentmise keretein belül hálát adtunk Istennek. Ezekre az alkalmakra szép énekeket tanultunk meg, gitárkísérettel. Az egyik misén ketten kisanimátor-, míg hárman animátor ígéretet tettek. Az utolsó napot a szülők részvételével zártuk. Bemutattunk a héten tanult táncok közül néhányat, melyeket a csatakiáltások követték: mindenki büszkén megmutatta melyik csapatba tartozott addig. Végezetül képek segítségével visszaemlékeztünk a megannyi szép pillanatra és egy finom fagyit, valamint egy jó beszélgetés keretében búcsút vettünk egymástól a nyár további részére.

Milichovszky Zita

Turán először volt szalézi oratórium

BOŠCO
feszt 2021

Lámpást adtál
a kezembe!

Fiatalok táborai
Péliföldszentkereszten

Fényesed
vagyok!

STÉG
Szalézi Tőfeszti

Kiadja a Don Bosco Szalézi Társasága 5000 példányban, belső terjesztésre. Felelős kiadó: P. Andrásfalvy János SDB

Cím: 1032 Budapest, Bécsi út 173.; e-mail: szaleziak@gmail.com; honlap: www.szaleziak.hu

Szerkesztő: Lengyel Erzsébet SC; e-mail: le@szaleziak.hu

Tördelés és nyomdai előkészítés TipoMix Bohner Ferenc

A címlapon: Tóth Péter örökfogadalma

Készült a Szalézi Művek Kft. kazincbarcikai nyomdájában; felelős vezető: Kővári László SDB

A szerkesztőség minden esetben fenntartja a beérkezett hírek, tudósítások, cikkek szerkesztésének, valamint a beküldött anyag meg nem jelentetésének jogát.